

OBRES PREMIADES I ACCÈSSITS DEL CONCURS DE NARRATIVA CURTA PLOMA DE FERRO 2012 CAT. JUVENIL IES CAPDEPERA

Aquesta edició (3r premi) va comptar amb la col·laboració econòmica de l'Associació Cultural Cap Vermell.

El Departament de Català de l'IES Capdepera va remetre a l'Ajuntament 79 obres, de les quals han quedat finalistes les següents.

El jurat va estar format per Carme Sánchez Alemany i el Servei d'Assessorament Lingüístic.

Aquestes obres es publiquen en forma de recull suport digital a diferents llocs web del municipi.

ÍNDEX

ELS NENS INVESTIGADORS pàg. 3-10

Alba Jiménez García, 2nE SO

Premi *exaequo* 1r cicle ESO

ALÍCIA pàg. 11-18

Clara Font, 2nB ESO

Premi *exaequo* 1r cicle ESO

ANTIGA IUGOSLÀVIA pàg. 19-20

Kuytin Sinari, 2nD ESO

Accèssit 1r CICLE ESO

EN TENEBRES pàg. 21-27

Jonathan García del Toro 2n B ESO

Accèssit 1r CICLE ESO

COM HAS POGUT? pàg. 28-31

Mar Font Sureda 2n D ESO

Accèssit 1r CICLE ESO

MISSIÓ POSSIBLE pàg. 32-34

Lluís Büstrin Gomis 2n A ESO

Accèssit 1r CICLE ESO

[SENSE TÍTOL] pàg. 35-46

JOSÉ MANUEL JIMÉNEZ WEYRES 4tB ESO

Premi *exaequo* 2n cicle ESO

LA CASA ABANDONADA pàg. 47-52

Mariona Rechac Font, 3rB ESO

Premi *exaequo* 2n cicle ESO

UNA POSSIBLE HISTÒRIA FUTURA pàg. 53-64

Carla Brito Romero, de 3r C ESO

Accèssit 2n cicle ESO

A LA SABANA pàg. 65-67

Laura González Caballero, de 4t C ESO

Accèssit 2n cicle ESO

LA CASA NO DESCANSA pàg. 68-75

Laura Gómez Lindo, 3rB ESO

Accèssit 2n cicle ESO

GURA, LA PETITTA FLOR pàg. 76-82

Lucía Sánchez Rodríguez

Premi Batxillerat

ELS NENS INVESTIGADORS

Alba Jiménez García, 2nESO

Premi *exaequo* 1r cicle ESO

- Estic "assustada", Josep! Em fa por entrar a l'institut- deia na Joanna.
- No et preocupis. Jo també estic "assustat" però junts no ens passarà res, t'ho promet- va dir en Josep intentant calmar na Joanna.

Quan els dos nins varen entrar a l'institut es varen començar a adonar que no era tan dolent entrar-hi, ja que també podien fer amics i passar-ho bé.

Una vegada allà varen començar les classes i els primers dies tot anava bé. En Josep va fer molts amics, igual que na Joanna, i tots junts s'ho passaven genial.

Ja havien passat uns quants dies quan na Joanna va dir:

- És estrany que a aquestes altures de curs encara no hagin manat cap treball, no, Josep?
- Sí, però millor- deia en Josep.

Aquest mateix dia quan varen tornar del pati els tocava història i -com ells mateixos havien dit- era molt estrany que no els haguessin manat cap treball. Per això quan va entrar a l'aula el professor Pau, professor d'Història, va començar a explicar que haurien de fer el treball:

- Nins, avui us explicaré en què consistirà el treball d'aquest trimestre.

En Pau va explicar que el treball consistia a triar un quadre per parelles que estigués al museu de la ciutat i fer un treball d'investigació sobre el quadre que havien elegit (autor, data en què es va pintar...).

- Ja deia jo que era estrany que no ens haguessin posat cap treball!- va dir na Joanna.
- Però això és un avorriment, cercar informació sobre un quadre! Puff.

- És un avorriment, però ho hem de fer- va dir na Joanna.

En Josep i na Joanna van començar a investigar. Primer havien d'anar al Museu de Barcelona i elegir un quadre.

De camí al museu cada un pensava quins quadres els podien agradar als dos. Quan arribaren i entraren al museu varen fer moltes voltes fins que varen trobar el quadre que més els va agradar.

- Mira! Josep, aquest m'agrada molt!- va dir na Joanna molt contenta.
- Què bonic! M'encanta!- va dir en Josep.

Quan els dos varen elegir el quadre el varen apuntar a una llibreta i en varen anar cercant informació.

Aquell mateix dia varen anar a casa d'en Josep i van anar cercant l'autor, data en què es va començar a pintar, data en què es va acabar de pintar, maneres de pintar...

- Josep, me n'he d'anar. M'ha cridat la meva mare. Demà a l'institut quedam per anar al museu per seguir investigant- va dir na Joanna.
- Adéu. Ja quedam demà. Fins demà!
- Adéu!

Al dia següent a l'institut quan van acabar les classes varen quedar per anar al museu:

- Joanna, què et pareix si quedam devers les 16:30h al museu?
- Em pareix molt bé- va dir na Joanna, contenta. Fins després!
- Adéu, Joanna!

Cadascú se'n va anar fins a ca seva a dinar i a les 16:30h, com havien quedat, els dos eren a la porta del museu.

- Hola, Joanna!
- Hola, Josep! Entram al museu o quedam aquí com estàtues?
- Venga, cap a dins!

Quan ja eren dins se'n varen anar cap al passadís on hi havia el quadre que havien elegit. Es varen adonar que cada dia que hi havien anat mai hi havia els mateixos

quadres a la paret d'enfront i els altres sempre eren els mateixos. Això els va cridar l'atenció i ho varen demanar a l'encarregat del museu, que els va dir:

- Això són coses del museu. Vosaltres no us hi heu de ficar!

Els es varen quedar sorpresos, ja que quan li ho varen demanar es va posar molt nerviós, i varen començar a pensar que "algo" estrany passava a aquell museu. Per això varen pensar que quedarien cada dia a les 15:00h al darrere del museu per vigilar i veure el motiu pel qual l'encarregat del museu estava tan nerviós.

Com cada dia, els dos van anar al darrere del museu i es varen adonar que allà no passava res.

- Joanna, aquí no passa res d'estrany! Anem-nos-en!

- Hi ha una cosa que no hem pensat- va dir na Joana.

- Què?- va dir en Josep.

- Tu creus que si hi hagués alguna cosa estranya ho farien amb la llum del dia?

- Doncs no- va dir en Josep.

- Doncs ja està. Hem de venir al vespre, quan el museu estigui tancat i segur que trobam les respostes a totes les preguntes- va dir na Joanna.

- Tens raó. A quina hora tanca el museu?

- Tanca a les 21:30h. Ens veim demà a aquesta hora, d'acord?

- Perfecte. Fins demà!- va dir en Josep.

Com havien quedat, a les 21:30h tots dos estaven al darrere del museu esperant que passés alguna cosa que ajudés a resoldre totes les preguntes que havien aparegut aquells dies.

- Amaga't, que et veuran. Què és allò?- va dir na Joanna.

- Pareix l'encarregat i altres homes entrant i traient quadres al museu. Però per què ho fan a aquestes hores de la nit? El normal és fer-ho de dia- va dir en Josep.

- Doncs sí, perquè a un museu normalment tot ho porten de dia, quan el museu està obert- va dir ella.

- Això és molt estrany. Serà millor que demà venguem amb la càmera i facem fotos a tot això. Et sembla bé?- va demanar en Josep a na Joanna.

- Perfecte. Jo duc la meva càmera i tu la teva, val?
- Val, adéu.
- Adéu, fins demà.

Després de diverses nits vigilant la part posterior del museu en Josep i na Joanna varen tornar a trobar l'encarregat i més homes entrant i traient quadres i varen començar a fer fotos.

Cadascú d'ells va fer fotos amb les seves càmeres.

Després de fer tantes fotos com varen veure necessàries varen decidir tornar a casa.

Totes les nits anteriors s'havien d'escapar d'amagat perquè els seus pares no se n'adonessin, ja que no els deixarien.

- Josep, me n'he d'anar. No em puc arriscar a tornar a casa tan tard. Al final m'agafaran- va dir na Joanna preocupada.
- Tens raó, Joanna, hem de tornar a casa- va dir en Josep.
- Fins demà, Joanna.
- Fins demà, Josep.

Com cada nit que anaven a la part posterior del museu cadascú va tornar a casa seva, però aquesta nit no va ser com les anteriors.

Na Joanna va pujar sigil·losament les escales de casa seva i va obrir la porta amb molta cura perquè els seus pares no es despertessin. Però el que ella no sabia era que els seus pares ja estaven desperts esperant-la. Quan va entrar a casa seva es va trobar els seus pares esperant-la a la seva habitació:

- Pa-pà, ma-mà, què feis aquí?- va dir na Joanna molt "assustada".
- No, filla, la pregunta és: on eres tu?- va dir la seva mare.
- Ho sento, mare, és que estava fent un treball per a l'institut- va dir na Joanna.
- Pretens que ens creguem que estaves fent un treball a les onze i mitja del vespre?- va dir el seu pare.
- D'acord, us ho explicaré tot- va dir na Joanna amb intenció d'explicar-ho tot als seus pares.

En aquell moment na Joanna va explicar tot el que havia succeït als seus pares. Els va explicar que varen haver de fer un treball d'investigació sobre un quadre del museu, però varen veure coses estranyes i varen començar una investigació de veritat perquè

volien saber què passava a aquell museu i varen decidir anar cada nit a la part posterior del museu per veure el que passava.

- Mirau, pares, aquestes fotos són d'aquesta nit. Us pareix normal que entrin i treguin quadres del museu al vespre? No creieu que el normal és fer-ho de dia?- va dir na Joanna, intentant convèncer els seus pares.

- Sí, Joanna, al vespre no es poden entrar ni treure quadres del museu; s'han de treure de dia. Però això no justifica que hakis sortit de nit sense demanar permís- varen dir els seus pares.

- D'acord, em podeu castigar, però m'heu de prometre que m'ajudareu a descobrir què és el que passa a aquest museu- va dir na Joanna.

- D'acord, nosaltres us ajudarem a tu i a en Josep a intentar descobrir què passa però tu també ens has de prometre que si vols anar a qualche lloc ens demanaràs permís- varen dir els seus pares.

- Us ho promet. Demà després de dinar anirem al museu a veure si han tornat a canviar els quadres- va dir na Joanna.

- D'acord, així ens agrada, que ens contis sempre on anau, però ens agradaria venir-hi amb vosaltres. Et pareix bé?- varen dir els seus pares.

- Sí, clar. Demà després de dinar anirem al museu- va dir na Joanna.

- D'acord. Doncs ara a dormir, que és molt tard- varen dir els seus pares.

- Bona nit, pares.

- Bona nit, filla.

Aquella nit na Joanna estava més tranquil·la perquè havia contat allò que tant li costava amagar.

Al dia següent a l'institut na Joanna va contar a en Josep que havia contat als seus pares tota la investigació del museu:

- Els ho vares contar? Què fort! I què varen dir?- va demanar en Josep.

- Primer es varen enfadar un poc, però després ho varen entendre tot- va dir na Joanna.

- I després de dinar et deixen anar al museu?- va tornar a demanar en Josep.

- Sí, però els meus pares també vendran- va dir na Joanna.

- Perfecte, així entre tots serà més fàcil descobrir què passa aquí- va dir en Josep.

- D'acord, ens veim a la porta del museu després de dinar, sobre les 15:30h- va dir na Joanna.

- Fins després, Joanna.

- Fins després, Josep.

Després de dinar -com ja havien quedat- na Joanna i els seus pares varen anar al museu i allà varen trobar en Josep i els seus pares.

- Mamà, vares cridar els pares d'en Josep?- va demanar na Joanna als seus pares.

- Sí, l'altre dia quan em vares dir això del museu els vaig cridar per explicar-los-ho tot! Vàrem quedar aquí tots- va dir la mare de na Joanna.

- D'acord- va dir na Joanna.

Quan varen arribar es varen saludar i varen entrar:

- Podríem demanar on és l'encarregat, a veure si a vosaltres us explica per què canvien tan sovint els quadres- va demanar na Joanna als seus pares.

- D'acord, li ho demanarem a aquell home- va dir el pare de na Joanna.

- Perdoni, sap on és l'encarregat?- va demanar.

- Ho sento, però l'encarregat no hi és. Ha cridat dient que no es trobava bé.

- Doncs gràcies- va dir el pare de na Joanna.

- De res, adéu- va dir l'home.

- Això és molt estrany. Ahir vespre estava perfectament i de sobte no es troba bé?- va dir na Joanna.

- Pares, què us pareix si anem a la part posterior del museu i esbrinam què passa?- va dir en Josep.

- Bona idea- varen dir tots.

- Anem.

A poc a poc i sense ser vistos varen anar a la part posterior i varen veure que l'encarregat era allà. L'encarregat era allà amagat a un lloc on no hi havia ningú, ficant un quadre al seu cotxe.

- Per què està ficant un quadre al seu cotxe?- va dir na Joanna.

- Se'n va amb el cotxe i el quadre!- va dir en Josep.

- Nins, seguim-lo amb el nostre cotxe, que és més gran- varen dir els pares d'en Josep.

- Venga, anem.

Quan tots eren dins el cotxe varen començar a seguir l'encarregat, que va arribar a una finca d'aspecte de gent adinerada. L'encarregat va agafar el quadre, va sortir del cotxe i va entrar a la casa. Els nins amb els seus pares varen treure les càmeres i varen començar a fer fotos a tot allò. També varen fer fotos al número de la finca i al nom. Després es varen adonar que l'encarregat sortia sense el quadre i això els va resultar més estrany encara.

Abans que l'encarregat pujàs al cotxe els nins i els pares varen agafar el cotxe i se'n varen anar. Ja al cotxe varen estar xerrant que a un museu els quadres no es venien, només s'exposaven, i varen decidir que ho pensarien millor aquesta nit i que tots anirien a la policia i explicarien què havien descobert.

Aquella nit varen estar pensant i varen decidir que el millor era anar a la policia i que fossin ells els que investiguessin què hi havia amagat en aquell museu.

- Digue'm?- va dir la mare de Josep per telèfon.
- Sóc la mare de Joanna. Et volia dir que aquesta tarda a les 16:00h hem pensat anar a la policia i que siguin ells els que segueixin investigant- va dir la mare de na Joanna.
- Sí, és el millor- va dir la mare de Josep.
- Ens veim aquesta tarda. Adéu.
- Adéu.

Aquella tarda, tal com havien quedat, tots eren a la porta de la policia, varen entrar i ho varen explicar tot a la policia:

- Perdona, però m'estau dient que venen quadres del museu?- va dir el policia.
- Nosaltres entenem que no ens creguis, però en tenim proves- varen dir tots ells. En aquell moment varen mostrar al policia totes les fotos. En aquells moments el policia es va començar a adonar que allò que deien no era tan estrany com pensava.
- Nosaltres seguirem investigant basant-nos en aquestes fotos i en els vostres testimonis i si passa alguna cosa estranya l'esbrinarem- va dir el policia.
- Moltes gràcies. Si esbrinau alguna cosa, per favor, posau-vos en contacte amb nosaltres- van dir els pares dels dos nins.
- D'acord. Nosaltres ens posarem en contacte amb vosaltres. Adéu.
- Adéu i gràcies.

En aquell moment ells es varen sentir importants, ja que possiblement havien destapat una trama de compravenda de quadres.

Uns mesos després els pares de na Joanna varen rebre una trucada:

- Qui és?- va dir la mare de na Joanna.
- Policia. Volíem comunicar-vos que gràcies a vosaltres hem arrestat l'encarregat del museu per compravenda de quadres, i a part ens hem adonat que ell venia els quadres vertaders i el museu exposava els quadres falsificats- va dir el policia.
- Gràcies a vosaltres, que ens vàreu creure, i gràcies també per comunicar-nos la notícia- va dir la mare de na Joanna.
- Gràcies a vosaltres i adéu.
- Adéu- va dir la mare de na Joanna.

Aquell dia tots estaven molt feliços i en Josep i na Joanna se'n varen adonar que el que ells creien que seria un avorriment al final va ser tota una aventura.

FI

ALÍCIA

Clara Font, 2n B ESO

Premi *exaequo* 1r cicle ESO

Ella l'únic que volia era arribar a ser feliç. No demanava tant, o bé això pensava. I al final va perdre més del que tenia i demanava.

N'Alícia era una al·lota que, des de ben petita havia estat tota sola. Segons ella era molt normal. La seva mare i el seu germà petit havien mort en un accident quan ella sols tenia 11 anys, i el seu pare s'havia ficat en el món de les drogues per oblidar-se de tot el que havia succeït, així que la ficaren dins un orfenat. Allà no es relacionà amb ningú, mai va fer amics; just parlava amb les monges que la guardaven. Tothom la veia com una estranya.

Quan ja va ser més major, va decidir anar-se'n d'allà on s'havia criat, on sempre havia vist nins que també ho passaven malament, però no els influïa tant, ja que la majoria mai havia sabut res dels seus familiars. En fi. Va decidir anar-se'n d'on mai hauria sabut quin és el sentiment de la felicitat, per emprendre un món on ella creia que sí que ho acabaria sabent.

Així doncs una al·lota de 19 anys, sola dins Anglaterra, sense lloc on anar ni doblers per poder menjar, sense res, empenqué camí cap a ningun lloc. Ella pensava que pitjor que havia estat tots aquells anys, sola, dins aquell vell orfenat, no podria estar mai.

Durant uns dies, va anar vivint davall un pont, sense menjar, i sols bevent aigua de petits rius. Poc temps després va començar a penedir-se de la decisió que havia pres... Fins que un dia, de cop i volta, va trobar el cartell de "es necessiten ajudants" a un petit bar de la plaça Major de la ciutat. Sabia que el més probable fos que no l'acceptassin, però ho havia d'intentar.

Després de guanyar unes monedes cantant al carrer per poder comprar alguna peça de roba decent amb la qual presentar-se, va decidir "mudar-se" i anar a cercar feina.

Ja era davant. Era un petit bar. No era molt alegre. Tots allà dedins tenien cara de pocs amics. Potser era perquè eren les 9 del matí d'un dimarts. No ho sabia. L'únic que tenia clar era que si l'acceptaven, tindria doblers per poder dur-se'n alguna cosa a la boca.

Estava nerviosa. No sabia a qui atracar-se per demanar informació sobre el cartell que feia tres dies havia vist al mostrador del bar en què es trobava.

Va veure que una dona ja una mica major, vestida de negre amb un davantal d'aquest mateix color, amb unes lletres blanques que deien "you change that you want" s'atracava a ella, carregada amb una safata que duia una tassa de cafè, un croissant i dos entrepans. Va decidir no molestar-la i esperar que tornés amb la safata buida.

Una vegada feta aquesta darrera acció, n'Àlícia s'atracà a la cambrera i de manera molt educada li digué:

- Disculpi, vostè em podria ajudar?
- Què vol?— demanà ella de manera seca.
- He vist que necessiteu ajuda, i he pensat oferir-me. Creu que em podríeu contractar?
- Això no és a mi a qui ho ha de demanar. És a aquell senyor que hi ha darrere la barra, ell és l'amo —el va senyalar—. Et farà una sèrie de preguntes, i si veu que podries servir, t'acceptarà.
- Moltes gràcies, senyora.

N'Àlícia es dirigia cap a la barra quan de sobte ella i un client varen xocar. A ell li caigué el mòbil que duia amb les mans. Es va rompre la pantalla. N'Àlícia es va espantar moltíssim. Havia estat culpa seva i no podia comprar-li'n un altre. El noi la mirà. Es veia a la cara que estava una mica disgustat. Ella es va acotar a agafar el mòbil. Estava bastant romput.

- Disculpi. Em sap moltíssim de greu. De veres que no ho he fet a posta. Ho sento...
- Bé, deixa-ho estar. Veig que et sents culpable. Ja està, ha estat un accident. Hauria pogut passar a qualsevol— contestà amb una mica de ràbia, però amb simpatia i una rialla un poc forçada.
- De veritat, que ho sento molt... Ara és que no li puc pagar, però quan trobi una feina li faré arribar doblers. Ho sento molt, de veres.
- No es preocupi—. Aquesta vegada ja ho va dir amb un to més seriós i una mica agressiu.

- D'acord, d'acord...

- Bé, és igual, ja ho arreglaré, però de tota manera gràcies per disculpar-te. Ara me'n vaig, que tinc pressa. Adéu. I aquesta va ser la seva darrera paraula.

Ara ja sí es dirigia al senyor de la barra. Anava més segura del que es pensava. Ja era davant. L'home la va veure, i li dedicà una rialla molt amable. Feia molts d'anys que ningú la saludava amb tanta simpatia.

- Bones— digué ella una mica nerviosa. - Venc pel cartell que hi ha a la porta, per la feina.

- Ah, sí, molt bones. Sóc en Xavier, l'amo. Què nom? Quants d'anys té?

- Sóc n'Alícia Smith. Tinc 19 anys. No tinc cap tipus d'experiència, mai he fet feina a cap lloc, seria la primera vegada.

- D'acord. Podries agafar aquella safata que hi ha damunt la barra, posar-li aquests dos tassons i dur-los a aquelles dues senyores d'allà, sense que et caigui?

Va assentir i, sense dir res, va seguir totes les passes que li havia dit. En Xavier se la mirà. N'Alícia ho havia fet bastant bé. Havia estat amable amb aquelles dues senyores, i no li va caure res. Amb la safata buida, tornà cap a en Xavier, qui li va tornar a dedicar una gran rialla.

- Has estat molt bé.

- Gràcies— contestà amb timidesa.

- Posa't aquest davantal, i ves a demanar què volen els clients que acaben d'entrar—. Una tercera rialla es dibuixà al seu rostre.

- Vols dir que m'accepteu?— digué amb una gran emoció.

- Si ho fas sempre igual de bé que aquesta vegada, sí.

- D'acord. No et fallaré.

N'Alícia es va emocionar molt. Sabia que aquella no era la millor feina, però ja era molt per a ella. Va aprofitar i va menjar i beure tot el que va poder. Va seguir fent feina durant tot el dia. Just es va aturar un moment al migdia per menjar un entrepà que li preparà la cuinera, una dona una mica major, igual que totes les que feien feina allà, llevat d'ella i el seu nou cap, en Xavier.

Després de tot el dia d'estar treballant amb els seus nous companys, s'adonà que eren molt més amables i simpàtics tots del que en un principi havia imaginat.

El seu primer dia va ser dur, però a n'Àlícia li va agradar. Se sentia a gust. Tots havien estat simpàtics amb ella, i això també va ajudar.

S'atracava el vespre. Començava a ser hora de tancar aquell petit bar. N'Àlícia es va estar pensant durant tot el dia que podria aprofitar i quedar allà a dormir. Ja tenia un parell d'estratègies pensades de com fer-ho perquè ningú se n'adonés que durant uns vespres aquell seria el seu nou refugi.

Va posar en marxa la seva primera estratègia. Va fer com si se n'anàs, però va quedar amagada, i quan en Xavier tancava les portes va sortir del seu amagatall. Va beure un tassó d'aigua, es va menjar un dels entrepans que quedaven i col·locà quatre cadires en fila, de manera que hi podria dormir al damunt. No era molt còmode, però era molt millor que dormir davall un pont passant fred. L'endemà es va aixecar prest, per amagar-se abans que en Xavier la trobés. Quan ell ja va ser dins la cuina, ella va fer com si acabàs d'arribar, i es va posar a fer feina, col·locant les cadires, preparant estovalles...

Durant uns dies va repetir les mateixes accions durant els vespres i els dematins. Fins que un dia, en Xavier va arribar abans del que ella es pensava, i la va trobar dormint. N'Àlícia quan es va despertar i va veure que ell era allà es va avergonyir molt. Li va saber molt de greu que la descobrís, i més d'aquella manera. En Xavier es va enfadar molt, però quasi es va decebre més que enfadar.

- Què fas aquí dormint? Quants de vespres fa que dorms aquí?

- Jo...- hi va haver una pausa— des que em vàreu acceptar...- digué amb el cap baix.

- I com és que dorms aquí?

- Perquè no tinc altra banda.

- Com és? I abans que et contractàs on dormies?

- Durant uns dies abans que em contractassis dormia al carrer, davall un pont, darrere un contenidor... on fos.

- I quant de temps fa que vius així?— va demanar, un poc més relaxat, ja que ara se sentia culpable.

- Uns dies. Abans vivia a un orfenat. La meva mare i el meu germà varen morir fa uns 8 anys en un accident, i des d'aquell moment mon pare va desaparèixer. Les monges

que m'han estat guardant durant tots aquests anys mai m'han volgut dir on és. Allà tots se'n reien de mi, perquè vaig ser l'única que mai em vaig relacionar amb ningú.

I fa uns dies vaig demanar quan podria sortir d'allà, per començar a ser una persona independent, i em varen donar la llibertat. Em va fer la sensació que s'alegraven i tot de no haver de cuidar i alimentar una nina més— tenia els ulls brillants, com a punt de plorar.

- I com és que no m'ho haves contat? Jo t'hauria pogut trobar casa, o "inclús" hauries pogut venir a ca meva. Tinc una habitació per a convidats.

Just en aquell moment, va entrar el client amb el qual havia tingut l'accident del mòbil. En Xavier i n'Alícia es varen girar a la vegada. Els havia interromput. Estaven en un moment de la conversació molt interessant. El varen saludar. Ell just els va fer cas, els va alçar la mà i es va seure a una cadira.

- Què passa aquí? A aquest bar no hi ha cambrers?— es va queixar el client.

N'Alícia es va dirigir cap allà. Es va treure la llibreta de dintre el davantal i li demanà què volia.

- Oh, mira, la maldestra s'ha fet cambrera!— es va burlar.

- Què voleu demanar?— Va fer el sord del que li havia dit.

- Doncs mira, m'agradaria un croissant i un cafè amb llet.

Va dirigir-se cap a la cuina. La cuinera havia entrat ja feia una estona, quan n'Alícia explicava la seva vida a en Xavier, però estaven tan capficats en la història que no se n'havien adonat. En Xavier seguia on ella l'havia deixat, igual. Estava pensatiu. Quan ella tornà a passar per davant va reaccionar. Es dirigia a la cuina per donar-li la comanda a la cuinera.

En Xavier es va asseure. Encara pensava en el que n'Alícia li havia dit. Al cap d'uns moments na Marga, la cuinera, la cridà, perquè ja havia d'anar a cercar el que havia preparat.

Quan va anar a portar-li al client el que havia demanat, va veure que parlava pel mòbil. No era el mateix que havia tirat ella al terra dies enrere. No s'hi va voler ficar, però va sentir una cosa que li cridà l'atenció:

- Ho sé. El meu client es presentarà al judici. Apunti, Gregori Smith.
N'Àlícia es va quedar de pedra.

Feia molts d'anys que no escoltava aquell nom. I pensava que no el tornaria a sentir mai més.

No podia ser. Era massa casualitat. Aquestes coses sols passaven als contes que la seva mare li contava. No era possible. Havien passat molts d'anys, eren llocs molt distints. L'home tornà a repetir el nom. A n'Àlícia se li congelà la sang. En efecte, era el seu pare.

Tot el que deia aquell home a la persona que hi havia a l'altre costat de la línia telefònica coincidia amb tot el que ella recordava. Ara ja sabia per què havia desaparegut son pare. S'havia ficat en el món de les drogues.

Quan l'home acabà de parlar per telèfon, n'Àlícia li serví el que portava a la safata, però encara no es retirà. L'home, una mica inquiet per la presència, la mirà.

- Perdoni, senyor. No és per ficar-me en els seus assumptes, però vostè ha dit Gregori Smith?

- Sí. Sóc el seu advocat. L'acusen d'haver pegat a un home quan anava ebri.

- A part de drogoaddicte, borratxo— va xiuxiuejar ella.

- Perdoni, vostè coneix el meu client?

- El coneixia. Ara no sé què ha tornat— digué ella amb molta ràbia.

- I si no és molèstia, podria dir-me quina relació té amb ell?— demanà amb curiositat.

- Sóc la seva filla.

- Què? La seva filla? No ha dit res mai que tingués cap filla.

- És que quan la meva mare i el meu germà moriren, ell em ficà dins un orfenat, i fins al moment no havia sabut res més d'ell.

Va deixar-li el cafè damunt la taula i se'n va anar directe cap a en Xavier.

Amb les llàgrimes als ulls, tant de ràbia com de pena, li va contar tot el que acabava de passar. En Xavier va voler ajudar-la i va pensar que seria bona idea que es retrobés amb el seu pare. Li va demanar si li pareixia bé. No ho va dir molt segura, però li digué que sí.

En Xavier va anar a xerrar amb en Joan, el client del bar, que els digué com podien trobar el pare de n'Alícia. Aquell mateix capvespre, quan acabaren de fer feina, en Xavier agafà el cotxe i després es van dirigir cap a l'adreça on els havien mandat.

N'Alícia reconegué la casa. Era la casa en la qual havia viscut amb la seva família quan encara estaven tots junts. Milers de records vengueren al seu cap. Tornà a tenir els ulls plens de llàgrimes. Baixaren del cotxe. Les cames li tremolaven. Tocaren la porta. Un home descuidat, d'una mirada perduda, que feia una mescla d'olor de tabac i d'alcohol, amb una botella amb la mà, els obrí la porta. Era ell. Uns anys més vell i molt més descuidat, però era ell. No s'ho podria creure. El darrer record que tenia seu era el d'un home valent, que intentant amagar les llàgrimes darrere una rialla donava un petó ben fort a la seva filla i li desitjava el millor.

- Qui sou i què voleu?— va demanar amb agressió.
- Sóc, sóc...— no sabia com explicar-li que era la seva filla.
- Som uns amics d'en Joan, el teu advocat— va reaccionar tot d'una en Xavier.
- Val, ara ja m'heu dit qui sou. Què voleu?
- Veníem a veure'l— va seguir ell. N'Alícia no parlava, no sabia què dir.
- I per què?
- Gregori, sóc n'Alícia. Te'n recordes de mi?— va dir ella finalment.
- Alícia, Alícia...— es va quedar pensant. De sobte posà uns ulls com a plats. — Alícia, ets tu? Tu ets la meva filla?
- Sí, papà— se li aturà la sang quan digué aquesta darrera paraula.
- Tu... Tu ets la culpable que jo estigui així!— digué, pegant crits i amb ràbia.
- Jo? Què et vaig fer jo?— ara ella plorava. Vares ser tu qui em va abandonar. Quina culpa vaig tenir jo que la meva mare i el meu germà morissin?

Les cames li tremolaven. No es podia creure el que acabava de dir. I pel que es veu, en Gregori tampoc podia.

- Sí, tu sí que tens la culpa— la ràbia ja sortia de dedins seu. — Si tu no haguessis discutit amb la teva mare aquell capvespre, ella hauria estat concentrada. No s'hauria botat 1 Stop, i ara seria aquí, amb mi.
- M'ho havies de recordar? Creus que no m'he sentit prou malament? Encara ara tinc malsons. Somii que els dos tornen, i em diuen que hauria que ser jo la que està morta, no ells.

En Xavier estava allà, dret. Contemplava l'escena. Sabia que allò acabaria malament, però no sabia com aturar-ho.

- I els teus somnis tenen raó.

Ara ja n'Alícia bramava. Aquelles paraules li havien sabut greu. Molt de greu.

- Saps què, papà? T'odii. Tant de bo en Joan sigui mal advocat i perdeu el judici.

En Gregori pegà un crit de ràbia. Va mirar la botella que duia amb la mà, i la va estampar contra el cap de la seva filla. Aquesta caigué morta damunt els braços d'en Xavier, qui pegà un crit de ràbia i arrencà a plorar.

En Gregori es va quedar quiet, amb la botella amb la mà. Acabava de matar la seva filla. Al cap d'uns segons va reaccionar. Va llevar en Xavier de damunt el cadàver de n'Alícia i s'hi recolzà ell. Ara era ell qui plorava i demanava perdó al cel.

La policia aparegué, avisada pels veïnats, que havien sentit crits. Se'n dugueren en Gregori.

Després d'haver perdut el judici, se n'anà a la presó.

Aquell mateix any, en Xavier tancà el bar, i el convertí en un orfenat en honor a n'Alícia.

Ella l'únic que volia era arribar a ser feliç. No demanava tant, o bé, això pensava. I al final va perdre més del que tenia i demanava. Va perdre la seva vida.

ANTIGA IUGOSLÀVIA

KUYTIN SINARI 2nD

Accèssit 1r CICLE ESO

Iugoslàvia era un conjunt de països creats després de la Segona Guerra Mundial. Estava compost per diverses nacions i religions. Macedònia, Kosovo, Bòsnia i Herzegovina, Montenegro, Croàcia, Eslovènia i Sèrbia eren les principals.

Era a la mili, situat a Bòsnia i Herzegovina, intentant acabar-la per poder sortir d'aquesta. Iugoslàvia estava sofrint una crisi política. Nosaltres estàvem en mans d'en Slobodan Milošević, un home que havia acabat la seva carrera política i va acabar sent el líder dels serbis.

Dues setmanes després en Milošević va tenir quasi tota Iugoslàvia en el seu control mitjançant vots. La població que quedava de Bòsnia ja quasi era conquistada pels serbis.

Van passar 6 mesos i jo encara no havia pogut sortir de la mili, estava desitjant veure la meva família i oblidar d'una vegada aquesta situació. Fins que un inesperat rebombori va silenciar tot el país. Tots els soldats ens vàrem aixecar de seguida per veure què havia passat en aquell moment. Jo no estava gens preparat, així que vaig agafar el meu equipatge i em vaig dirigir directament cap la sala del líder.

Una vegada arribat a l'última porta d'aquell edifici vaig veure una cosa totalment inesperada. Era el nostre capità. Estava tirat en terra i jo només vaig poder veure una taca de sang que sortia tan ràpid que no em donava temps ni per recolzar-me per intentar curar-lo. El capità va fer el seu màxim esforç per dir-me sis paraules: "Agafa la meva arma i lluita". Jo vaig agafar el seu equipatge tan ràpid que fins i tot, no em vaig parar a pensar en l'embolic en què em ficava.

Ja havien passat quasi 5 hores i encara estaven bombardejant la zona. La cosa ja s'estava acabant i vaig decidir cridar a uns dels meus soldats per dir-li:

- Avisa tots els nostres soldats, que tenc una notícia dolenta per a tots.

El soldat va anar tan ràpid que no sabia ni on trepitjava. Deu minuts després ja tots eren a l'edifici i jo vaig voler dir unes coses:

- Al·lots, el nostre capità ha mort, així que agafau les vostres armes i lluiteu com uns valents!

Justament quan vaig acabar aquestes paraules, van sonar uns crits; l'edifici es "derrumbava" i jo no tenia cap escapatòria.

Això era impossible. No sabia què fer fins que vaig decidir anar a la cambra sotterrània més segura de l'edifici. Mai havia pensat "decepcionar" els meus amics i deixar-los enrere, però aquella nit ho vaig fer.

Quan vaig entrar era un lloc molt petit amb un llit i unes espècies de menjar per poder sobreviure.

Van passar 15 dies i vaig decidir sortir. Quan vaig obrir la porta no trobava ningú; hi havia un silenci que ni una bomba atòmica podia rompre. Fins que vaig veure un home -per a mi era una senyal de salvació- i tan ràpid com un llamp vaig preguntar:

- Eh, tu, què passa aquí? On són els serbis? No vos han conquistat?

- Però què dius tu, ara? No saps qui és en Carles?

- Mmm... no, qui és?

- JAJAJA, quin inútil. És l'home que ens va salvar a tots, va agafar una bomba atòmica, la va tirar des del seu magnífic avió i va matar tots els serbis que hi havia a la zona.

Jo em vaig allunyar pensant en aquells milions de víctimes que vaig deixar enrere mentre que l'altre s'allunyava amb una riallada que em feia por.

EN TENEBRES

Jonathan García del Toro 2n B ESO

Accèssit 1r CICLE ESO

Capítol 1

Com va començar tot

Encara me'n recordo, sí. Cada vegada que penso en aquell dia tot es capgira...

Era una nit del 31 d'octubre de 1993. Estava exhaust, confús, no podia vocalitzar cap paraula i amb prou feines podia reaccionar. La mort de la meva mare era el pitjor que podia haver-me passat a la vida.

La mort de la meva mare va afectar la meva vida sencera. Tot era tristesa per a mi, no trobava felicitat en aquella vida tan fosca. Vaig seguir cap endavant amb esperança de sortir d'aquest forat negre.

Aquell dia vaig passar la nit en blanc, plorant. La meva novia Maya, encara que també estava molt disgustada pel que havia passat, va estar tota la nit al meu costat, donant-me suport i intentant que em calqués, cosa que a poc a poc va anar aconseguint...

Era evident que l'havia assassinat. Encara seguia sense creure-m'ho... Com podia...? Si ja era gran...

Vaig pensar mentre sortia a comprar... Tampoc... Seguia sense tenir resposta... Era molt tard per seguir pensant en tot allò, així que me'n vaig anar a dormir.

12 del matí

Casa de John

Em vaig aixecar i me'n vaig anar a esmorzar. Ah, perdoneu. Encara no m'he presentat. Em dic John Frey. Visc a Baldwin, un petit poble de Florida, a l'Oest.

No és gran cosa, però almenys podem viure en condicions.

El que has llegit a la part de dalt no és res comparat amb el que va passar abans d'això... Bé, us ho explico:

Rita Frey, la meva mare, una persona encantadora, graciosa, curiosa de vegades, però que feia que la volgués tant, era l'únic familiar que em quedava viu. Què li passà? Segons la meva intel·ligència (no vull tirar-me flors) tot apunta que la van assassinar. I què els va passar als altres? Per exemple, el meu pare va morir de càncer; els meus oncles (només en tenia 2) van morir en un accident de trànsit.

Bé, us deixo que he de marxar a treballar.

Capítol 2

No és un simulacre

8 del matí

Institut Baldwin Middle Senior

- Bon dia, senyor Frey.
- Bon dia, estimats alumnes.

Oh, perdoneu si no us ho he dit, sóc professor a l'institut local. A això venia això de tirar-se flors...

- Avui explicaré el teorema de Pitàgores. Em sap greu que sigui molt avorrit, però s'ha de saber.

En el mateix moment en què vaig acabar d'anunciar aquest esdeveniment va sonar l'alarma d'incendis.

- Calma, nens, que no s'estengui el pànic. Sortiu tots en fila i ordenadament. No us pegueu empentes!

En aquell moment tots van semblar haver activat el mode contrari i es van posar a empènyer-se els uns als altres per poder sortir.

Després que tothom hagués sortit d'aquella habitació infernal a la qual anomenaven classe vaig notar que "alguna cosa" o algú em va agafar de darrere i em va arrossegat fins a la finestra.

- Qui ets? Què vols de mi? Deixa'm!
- Tranquil, tranquil. Anem, t'estic intentant salvar!
- Sí, i jo que m'ho crec!

En aquell moment vaig reaccionar de manera tan involuntària que li vaig propinar un cop de colze a la cara i em va deixar anar.

Una mica més tard em vaig adonar que només quedava jo en tot Middle Sennior, així que me'n vaig anar directament cap a la sortida.

- Senyor Frey! Què li ha passat? Està bé?

Per un moment em vaig sentir exageradament observat, ja que vaig aparèixer entre el fum per la porta.

- Sí, director Perkins, gràcies.

Minuts després em van donar una manta amb una xocolata calenta -com solen fer a les pel·lis americanes aquestes en les quals en teoria hauria de venir Maya a consolar-me....

Capítol 3

Un misteri per resoldre

En acabar-me la xocolata, que per cert era molt bona, vaig agafar el mòbil i vaig trucar a Maya.

- Maya?
- Sí?
- Hola, sóc John. Tinc una cosa que explicar-te. Ens veiem al davant de la comissaria.
- I per què allí?
- Tinc una cosa que dir-li també al xèrif.
- Ok, ens veiem!
- Adéu.

Ja arribat a la comissaria em vaig posar a parlar amb el xèrif Enelstone.

- Hey, John! Què et porta per aquí?
- Bé, Enel, saps l'incendi que hi ha hagut aquest matí a l'institut?
- Ah, sí, els meus nois l'han estat investigant.
- Saps si algú va veure un home de negre amb una samarreta negra de Nike?
- Un moment. Samarreta negra? De Nike, dius?
- Sí, de Nike.

Enelstone va agafar el seu walkie-talkie i es va posar a parlar amb algú. Al mateix temps va arribar Maya.

- Hola!
- Hola, Maya- la vaig saludar amb un to una mica tremolós només de pensar que podria dir quan li digués el que m'havia passat.
- Què t'ha passat?- em va preguntar
- Aquest matí hi ha hagut un incendi a l'institut i no sé per què una persona em va agafar de darrere dient que m'anava a salvar, però en realitat m'estava llençant per la finestra. Llavors li vaig propinar un cop de colze i em va deixar anar.

Llavors la veu màgica d'Enelstone ens cridà l'atenció.

- Anem, parelleta. Pugeu al cotxe de policia, anem a l'institut.
- Per què?- li preguntàrem tant Maya com jo.
- Diuen que tenen una persona de negre amb una camisa Nike.

Capítol 4

3 minuts més tard...

9:30 del matí

Entrada de l'Institut Baldwin Middle Senior

- Hola, nois- foren les primeres paraules que va deixar anar Enel en veure'ls. Jo pensava que seria alguna cosa com... aquest és fill de ****.
- Hola, xèrif Enelstone- li va contestar un dels policies que hi havia per allà.

- Tenim l'home.

Llavors per sorpresa de tots va pegar una puntada al policia i li va llevar la seva pistola, va saltar per sobre d'un cotxe i allà va començar un tiroteig frenètic.

- John, Maya, agafeu-los!

El xèrif ens va llençar 2 UMP 5mm per protegir-nos. Jo no havia disparat una arma de foc mai però Maya sí, ja que ella treballa en el camp de tir del sud de Baldwin.

- Doneu-me aquest *****!- va cridar l'home de negre (l'anomenarem així).

- Que vingui aquí o si no us mato a tots!

Llavors és quan aparec jo com a protagonista i heroi sa i estalvi, però la cosa no va anar per aquest camí.

Vaig poder sentir com Maya m'agafava fortament del braç i resava.

Vaig alçar el cap; no vaig veure res. El vaig tornar a alçar; seguia sense veure res.

Llavors vaig començar a sentir com la força intensa que m'agafava del braç va anar-se apagant a poc a poc. Em vaig girar. Maya havia caigut desplomada sobre el terra. Em vaig posar nerviós i les llàgrimes fluïen per la meua cara. No sabia què li passava. Llavors vaig veure una gorra negra traient el cap per la part posterior del cotxe en què estava cobert. Vaig veure com va agafar Maya, la va ficar en el MEU cotxe i va sortir a tota pastilla per la Lake City Road. Jo el vaig començar a seguir amb un dels cotxes de policia que hi havia per allà.

Capítol 5

L'amagatall perfecte

El vaig seguir. La persecució va durar 2 hores. Vàrem descobrir informació valuosa, per exemple el seu amagatall, que és en el Bal Lake, un petit llac que hi ha al poble.

Aquella nit vaig tornar a quedar-me despert fins tard. No vaig dormir "a penes".

14:00h.

Bal Lake

Aquella tarda, en acabar de dinar, vaig anar a investigar el Bal Lake. En arribar, el primer que vaig poder albirar va ser una petita casa a tocar de l'aigua, com si estigués construïda en un petit moll. Vaig agafar el mòbil i vaig trucar Enelstone.

- Enelstone, sóc John. Quan puguis passa per Bal Lake.

No me'l va agafar ningú, així que li vaig deixar un missatge a la bústia de veu. Vaig agafar tot l'aire que vaig poder i el vaig deixar anar. Vaig obrir la porta. Vaig veure Maya estirada en un sofà mig trencat i ple d'humitat. M'hi vaig acostar cautelosament, ja que hi podia haver algú amagat a la volta de la cantonada. Vaig treure a Maya el drap que tenia a la boca, perquè pogués parlar.

- Tranquil, John. Se n'ha anat fa no-res.

- Oh, Maya! Temia el pitjor, m'alegro molt de tornar a veure't. Què t'ha fet?

- Bé, bé, no cal que et posis així! No m'ha fet res, tranquil.

- Uff... Encara sort...

- Anem d'aquí, John, que com ens vegi ens mata a tots dos.

Vaig agafar el mòbil de nou i vaig trucar una altra vegada a Enelstone.

- Enelstone, sóc John de nou. Ens veiem a Bal Lake a les 22:00h!

- No vull que hi vagis, John!- em va dir Maya en escoltar el que deia a Enelstone.

- Em sap greu, però hi he d'anar- la vaig deixar callada. No va tornar deixar anar cap paraula.

Capítol 6

ADÉU

Ja eren les 10 de la nit. Vaig trucar a Enelstone per darrer cop per assegurar-me que hi aniria. Em va dir que sí.

- No vull que marxis!

- Em sap greu, Maya. Aquest home mereix ser detingut.

- Però no t'ha fet res!

- QUE NO!? Em va treure el que jo més estimava, a tu, i no vull que segueixi fent mal a altra gent.

Però de sobte jo la vaig besar; no sé què vaig fer, va ser una impulsió.

Me'n vaig anar corrent, ja que el meu cotxe se'l va quedar el "tio" aquest i el va desguassar per vendre'n les parts a les deixalleries.

Quan vaig arribar a Bal Lake, vaig veure Enelstone amb 2 escopetes, preparat per assaltar la petita però immensa casa.

Me la va llençar. La vaig carregar.

Vaig escoltar un soroll al cotxe. Era Maya, que sortia de la part de darrere, on s'havia amagat.

- Maya! Què fas aquí!? No t'havia dit que et quedessis a casa!?

- John, anem!- em va cridar Enelstone.

- No hi vagis!- va cridar Maya.

- Em sap greu, Maya.

- Aneem-hiiiiiiii!

Vaig sortir corrent cap a la porta que Enelstone havia trencat. I era allà.

Es va tirar a sobre meu amb un punyal, lluitàrem cos a cos, ja que en llençar-se'm al damunt em va tirar l'escopeta no sé on.

- Vaig matar la teva mare i ara et mataré a tu!- va cridar l'home de negre.

En aquell moment la imatge de la meva mare va aparèixer al meu cap i vaig cridar:

- Dispara!!!

- Però et feriré a tu...- em va contestar Enelstone.

- Disparaa!!!

PUM! Ja no es podia tornar enrere. L'home que havia assassinat la meva mare havia mort.

- Noo!!- va cridar Maya.

L'home de negre va caure desplomat a sobre meu i jo vaig quedar greument ferit.

- No, per favor, no...- vaig notar les llàgrimes de Maya a la meva cara.

- Ma-Ma-Maya...- vaig dir, sense respiració.

- Sí, Jo-Jo-John...

- ADÉU.

- No, no pot ser... N000000000000!!

Jo havia mort. Aquelles quatre lletres varen ser les meves darreres paraules. I ara us he explicat això, des del mateix cel.

COM HAS POGUT?

Mar Font Sureda 2n D ESO

Accèssit 1r CICLE ESO

Ara estam a punt del nostre divorci, o això és el que pareix. El meu marit ha comès un crim, i jo no ho puc permetre. Som als jutjats a veure el que decidiran: si tancar-lo, si deixar-lo lliure, si només un càstig, si el destinen a mort... Voleu saber què ha passat? A continuació us explicaré tot el que ha passat tal dia com avui. Parau els ulls ben oberts i...

Dia 21-03-2012 a les 08:00h

Avui, un dia ben normal, com els de sempre, m'he aixecat a les 08:00h del matí, però ha estat molt estrany perquè ja no sentia el mateix de cada dia. Sabia que alguna cosa estranya ocorreria a la meua vida. Pressentia que tant a mi com al meu marit alguna tragèdia ens passaria. Disculpau que no m'hagi presentat. Jo som la Marta i el meu marit és el Pol. Som gent de classe mitjana. Nosaltres estam vivint a la vila. Fa 4 anys que som casats. Som trentanyers els dos i ens estimem molt. Nosaltres tenim un ca anomenat Torc fora el qual no sé com ho faríem per viure tan units, perquè ell és l'únic que ens fa anar pertot junts...

Bé, durant el que us contaré ja anireu veient com és la nostra vida. El que us anava dient: M'he aixecat, he pres el meu cafè amb llet amb les galetes mullades, m'he dutxat, m'he posat la roba per anar a fer feina a l'oficina, m'he rentat les dents, he agafat doblers, he parat taula per a mi i el Pol i he partit. Avui per a mi i el Pol és un dia molt especial, perquè tal dia com avui fa 5 anys ens vam conèixer al parc mentre jo passejava el Torc. I per això he d'anar a comprar-li un petit detall, perquè és segur que ell també me n'haurà comprat un. El Pol es lleva a les 07:30h, fa el mateix que jo però se'n va al seu ofici (Guàrdia Civil). Segons ell és el millor guàrdia que hi ha en tot el país, perquè mai ha fet ni farà cap infracció com altres que ell sap. Per això jo estic molt tranquil·la. Però avui...

El mateix dia sobre les 9:30h del matí

Jo he trobat un espai buit entre les 9:30h i les 10:00h, així que m'he decidit per anar a comprar-li un regal. No sabia massa bé què escollir, però com que és tan especial per a nosaltres he decidit comprar-li distints regals perquè els vagi trobant a diferents llocs de la casa, per passar-ho bé una estona. A part d'això li he preparat un dinar ben luxós perquè ell mengi el seu dinar preferit: una bona mariscada, amb marisc fresc del dia, i unes quantes espelmes per donar ambient a la situació. Així que ja ho tenc tot preparat.

A les 10:45h

Hola. Jo som el Pol. La meva feina no em deixa temps lliure per a les tonteries de la festa de la meva dona, però jo faré el possible per comprar-li algun doi. El més segur és que abans d'anar cap a casa meva a les 14:30h m'aturi a la tenda a comprar-li una joia.

11:30h

Estic molt entusiasmada per veure el que farà el Pol quan vegi tota la festa que li he muntat a casa, perquè fa més d'unes setmanes que ho prepar i vull que tot surti molt bé. De moment tot surt com jo havia planejat: m'he aixecat prou d'hora com per poder preparar-me i posar la taula, he tingut una estona per anar a comprar el regal, ja he encomanat el pastís però sé que em falta alguna cosa i no acab de saber què... Ja sé! El marisc l'he de posar a descongelar! Ara és la meva hora de l'esmorzar, així és que m'afanyaré d'alguna manera per mirar d'anar a casa!

12:00h

Així com he pogut he fet via. En 5 minuts he arribat a casa, l'he descongelat i ja l'he posat just per preparar-lo. Sabia que de moment tot estava fet i sortia planejat, però fins i tot el meu instint em deia que alguna cosa no era del tot correcta... Què devia estar fent el Pol en aquell moment?...

12:30h

Doncs molt senzill, estava esmorzant amb els seus companys de feina al bar de devora i engatant-se com bojos el temps de guàrdia...

13:00h

Jo ara mateix he acabat la feina. He anat a casa, he mirat que tot de moment anàs així com pensava i la veritat és que sí. Llavors he posat la roba que duia a rentar, m'he tornat a dutxar, m'he vestit un poc -més mudada-, m'he arreglat (allisar-me els cabells, maquillar-me, posar-me tacons...). He posat les espelmes d'olor a vainilla, he posat *champagne* fresc, he posat quatre tonteries per decorar, he posat música romàntica i els típics detalls.

14:30h

El Pol arriba a i mitja; és a dir, que ja he posat els plats a taula, i ara ja sí que només em faltava una cosa... el Pol. Però resulta que com que el Pol i els seus amiguets s'havien engatat i ja anava més gat que una sopa; ja no sabia ni quin dia era, ni quina hora, ni on se situava... però igualment va agafar el cotxe i va venir cap a casa. Quan va ser aquí es va recordar de quin dia era i va tornar a la joieria del costat, i com que ja tancaven i la dependenta no li va voler obrir no se li va ocórrer res més que... disparar la dependenta i sortir a la fuga...

16:00h

Jo ja no sé què fer. El Pol no torna. L'he cridat i no me l'agafa. He anat a la feina i m'han dit que ja ha fugit... Mentrestant agafaré el diari que he comprat quan venia cap aquí i mira per on: "En el pueblo de Porreres ha habido un asesinato en una joyería". És que ja no es pot anar pel mig, eh? I a damunt es donen a la fuga. Mare meva, com està tot...

16:30h LA CRIDADA

Ring-ring, el telèfon sona. Jo hi vaig corrents per veure qui és. És la policia, que tenen el meu marit i em diuen tot el que ha passat a la joieria... El telèfon em cau a terra i qued bocabadada... Em vestesc i vaig corrents cap a comissaria i allà està, assegut (gat)... Allà m'informen de tot amb detalls i em diuen que vagi cap als jutjats, perquè és un tema tan greu que s'ha de resoldre d'immediat. Quan ho he llegit ni m'ho creia i qui resulta que ha estat...? EL POL!

17:15h

I ara som aquí. Com us he dit abans, esperant el resultat a veure què passa... Li han fet una sèrie de preguntes com: A quina hora ha passat? Per quina raó ho ha fet? Qui era l'assassinada? i moltes més a les quals de l'ensurt ni he pogut prestar atenció! Ara tots estem impacients... Però la meua pregunta és: en som jo la culpable? Per jo ha comès aquest crim? La culpa és meua?...

18:00h Ja tenen els resultats:

Pol Juan Martí queda totalment... empresonat a cadena perpètua. A més, hauràs de pagar una indemnització d'uns 1.000.000.000€, i totes les teves pertinences aniran cap a la teua muller, Marta Roser Pascual. I un toc de martell ho va donar per fet. Jo em sentia molt malament quan veia que a la persona a qui més estim la tanquen, els familiars de la morta tots tenen depressió i tot per un regal per a mi...

20:00h

Possiblement el que faré sigui una "locura", però... un acomiadament i...

MISSIÓ POSSIBLE

Lluís Büstrin Gomis 2n A ESO

Accèssit 1r CICLE ESO

El meu nom és Cutxi i visc a un xalet dins una casa. Aquest xalet és blanc amb la teulada groga. A fora tinc un jardí de palla on hi ha les meves pipes i el meu enciam penjat d'una pinça, encara que el meu menjar preferit és el formatge, que només em donen per al meu aniversari i per Nadal. Allà fora és també on faig exercici a la meva roda estàtica quan tothom dorm.

Efectivament, sóc un hàmsster que vol escapar de la meva presó. Fa més d'un any que ho intent, però mai amb èxit. Sempre em passa el mateix. Cada deu dies em fan neta la gàbia i em posen dins una espècie d'esfera de plàstic que té diferents petites obertures perquè pugui respirar. Amb aquesta esfera intent escapar per qualsevol porta de la casa, però totes estan sempre tancades. Però ara tinc un nou pla.

Sóc un animal molt observador i sé més o menys els moviments que realitza qualsevol dels meus amos el dia en què em fan la gàbia neta: L'amo Miquel Àngel i la senyora Esperança són els que em netegen el jardí i els que em fiquen en la divertida esfera rosa, que serà un objecte clau per al meu pla de fuga que anomenaré: Missió possible. Mentrestant, l'amo Josep dorm la sesta i l'amo Pere Martí és fora de casa, encara que no sé ben cert què deu fer però sol arribar tard.

Avui és dilluns, dia 6 de febrer, i demà toca fer la gàbia neta i ho tinc tot preparat i és hora de posar-ho en pràctica.

Ja ha arribat el dia de l'operació Missió possible i són les 15:45h, segons els rellotge de la cuina. Falten quinze minuts perquè comenci l'acció: 10... 5... 1 minut! Ja vé l'amo Miquel Àngel a ficar-me a l'esfera de plàstic!

COMENCEM!

Què us pensau, que sóc imbècil? Idò no! Fa just deu dies em vaig apropar cap a la bossa de reciclatge del vidre i vaig introduir un missatge dins una botella de vi. Aquest

missatge que vaig escriure per al meu amic Cutxu, que està en llibertat, explicava detalladament el meu pla de fuga, on ell ha de col·laborar.

Bé, al que anava. Ja estic rodolant en direcció contrària de la meva gàbia, on es troba la llar de foc. He d'entrar-hi dins per escapar, però hi ha un greu problema: aquesta està tancada, així que he de pensar com la puc obrir. He d'actuar ràpidament. Aquí al devora hi ha tirat pel terra un regla d'uns trenta centímetres. L'agafaré. Au, és aquí! Ja sé com puc obrir aquesta xemeneia bruta i pudenta. Primer he d'intentar fer girar la clau que hi ha a la part de dalt de la llar de foc i així ho acabo de fer. Ara només fa falta fer palanca amb el regla per obrir-la. Pareix que costa... un poc més... ja està! Ara toca esperar que arribi el meu amic Cutxu amb el seu helicòpter teledirigit i que no em vegi ningú. Espera, ja arriba!

- Uei, Cutxu! Arribes just a temps!
- Cutxi! Alerta per darrere!
- No pot ser, és l'amo Josep. L'hauràs despertat amb el murmurí que has creat amb l'helicòpter!
- Corre, Cutxi! Enganxa aquesta corda a una de les obertures d'aquesta esfera de plàstic que et rodeja.
- D'acord!
- Afanya't, que està a menys de 2 metres!
- Ja està! Enlaira't!
- Sí, ho hem aconseguit!- hem exclamat els dos a la vegada.
- Cutxu, et trobava a faltar.
- I jo a tu, Cutxi.

I juntament amb aquestes paraules ha estat com he escapat d'aquella inaguantable presó. Per fi som lliure!

Encara que no ho pareixi, sóc bastant sentimental i he arribat a agafar afecte a aquells humans que només volien el millor per a mi i a la fi eren els meus amos. Així que he decidit fer una darrera cosa en relació amb aquella bona família.

Ja han passat cinc dies i he estat observant els meus amos. Estan bastant tristos, així que, com he dit fa cinc dies, faré una darrera cosa. És hora d'escriure un missatge i introduir-lo dins una botella de vidre, com ja vaig fer amb el meu company de casa.

Estic davant la porta de la meva antiga casa amb la botella i el missatge introduït. És l'hora de prémer el botó del timbre i deixar la botella i jo anar-me'n corrent (al cap d'una estona). Molt bé! Ja han agafat la botella, treuen el missatge... i el llegeixen tots quatre junts:

- «Estimats amos meus:

Sóc en Cutxi. Vull que sapigueu que no m'he escapat de casa perquè ho passés malament o em maltractàssiu, sinó perquè trobava a faltar la meva família i els meus amics. M'heu de comprendre. Els hàsters també tenim sentiments. També us vull dir que vos enyoraré molt a tots quatre i que no us preocupeu per mi, estaré bé.

Vos estim: Cutxi».

[SENSE TÍTOL]

JOSÉ MANUEL JIMÉNEZ WEYRES 4tB ESO

Premi *exaequo* 2n cicle ESO

«En una època perduda en el temps passat, on la màgia abundava per tots llocs envoltant tot el que hi havia, un món majestuós sortia a la llum com si es tractés d'un nou començament. En aquest meravellós món de pura fantasia podia passar qualsevol cosa per molt impossible que semblés, un món que podia explicar-te una història diferent cada dia, una història tan fascinant que superava amb escreix qualsevol relat que existís de moment. Per això, ara és hora d'apropar la mirada dins d'aquest magnífic món i deixar-se endur per la història dels nostres estimats companys en aquesta aventura que tot just comença ara».

Capítol 1

Era una nit magnífica en el petit poble de Cal'Rat'Jarl. La lluna plena adornava el fosc cel on el silenci que inundava els voltants dels pobles s'escampava, igual que el fred, que s'apoderava de tot. Encara que no hi havia ningú als carrers, ara bonics gràcies a la llum de la lluna, en algunes de les petites cases de pedra i fusta es podia veure llum que sortia de les finestres. A prop de la plaça central del poble es podia distingir una posada ben bonica, feta de fusta i amb unes dimensions tan grans que era un dels edificis que més destacaven de tot el poble, igual que l'ajuntament i l'església.

Trencant el silenci de la nit, es podia observar com una figura es dirigia cap a la posada i entrava a dins. Era un home que no cridava molt l'atenció en una posada, on encara hi havia algunes persones assegudes a la barra o a les cadires del petit bar que tenia. Aquell home va seure en una cadira a la barra i amb una senyal va cridar l'atenció de l'encarregat perquè li posés alguna cosa per beure.

- Bona nit. Què? Ja has anat a fer una altra volta pel poble?- va dir en un to animat el cambrer, un home gras amb pocs cabells al cap i una barba que impressionava.

- Sí, sí, Smithi. És que necessitava relaxar-me- va dir l'home amb un to nerviós a la seva veu. - Ningú ha entrat a la meua habitació quan jo no hi era, no?

- I com vols que entri algú si dus sempre la clau a la butxaca? Tom, què passa?- va dir Smithi amb severitat. - Portes ja dos dies molt nerviós i preguntant si algú ha entrat a la teva habitació.

- Mira, Smithi —va dir Tom baixant el to de veu—, he fet un descobriment fascinant. A l'habitació tinc amagat un mapa que vaig trobar en una de les meves exploracions; és un mapa, un mapa d'un tresor, un tresor dels grossos.

Hores més tard encara hi havia algunes persones al bar. Tom encara hi era, donant voltes a l'assumpte, fins que un jove es va asseure al seu costat. Tom no hi donà importància. Era un jove d'aspecte simpàtic, de cabells vermells i liles i un poquet gras.

- Bones- va dir el jovenet amb alegria i un somriure a la cara.

- Bones— va dir Tom, encara que no prestava molta atenció.

- El meu nom és Marcus, i sóc un joglar que es guanya la vida contant històries a qui vulgui escoltar.

- Ah, sí? Això està bé. M'agraden les històries i les cançons. El meu nom és Tom i sóc un caçatresors.

- Fascinant. Em podries contar alguna de les teves històries de caçatresors per mirar si se'm pot acudir alguna cançó nova?- va dir Marcus.

Mentre Tom parlava i s'entretenia amb Marcus, no es va adonar que la clau de la seva habitació, que portava a la butxaca, començava a surar per l'aire i es movia lentament com per art de màgia cap a les mans d'un individu d'aspecte nan amb els cabells llargs i negres amb rínxols que tenia una cara de concentració segurament per l'esforç de l'encanteri que havia fet levitar les claus fins a les seves mans.

- Ben fet, Tod— va dir en veu baixa un dels dos homes que estaven al seu costat.

- Ha sigut fàcil. Ara és el teu torn, Jens— va dir Tod mentre donava les claus a Jens, un home molt alt, d'aparença normal, amb cara d'avorrit que portava un barret estrany.

Jens es va aixecar i va pujar les escales que conduïen a les habitacions de la posada. Quan va arribar a l'habitació on hi havia un número que coincidia amb el de la clau va mirar als costat, on no va veure a ningú, i va entrar ràpidament a l'habitació.

- Això no és una habitació; això és un caos— va dir Jens, mentre amb la mirada registrava l'habitació, que pareixia una cort de porcs.

Va començar a obrir calaixos. Buscant i buscant va trobar una bossa de monedes d'or, que es va ficar a la butxaca indiscretament, i uns minuts més tard va trobar el que havia vingut a cercar. Sota el llit va trobar una caixa ben amagada al fons.

- Probablement és aquí el mapa del gran tresor que Tom ha estat guardant tan bé. Pobret, es quedarà sense mapa i sense tresor— es va dir Jens a si mateix amb un ampli somriure mentre obria la capsa lentament.

- Què dimonis!— va dir, mentre treia una esfera blava de la mida d'una pilota de bàsquet— una pilota? Això no em serveix. El que jo vull és el mapa del tresor, no una pilota.

De sobte l'esfera va començar a brillar amb una bonica llum càlida de color blau. Quan va començar a dissipar-se la llum, Jens, que encara tenia a la cara una expressió de sorpresa, va observar com a l'esfera havien aparegut unes inscripcions acompanyades de dibuixets i línies que brillaven amb la llum blava d'abans.

- Així que això és un mapa— va murmurar mentre observava l'esfera, atònit. Com es complica la vida la gent, amb /o bé que van els mapes de tota la vida.

- Lladre!— va escoltar Jens, que algú li deia des de darrere.

- Hola, Tom, què tal el dia?— va dir Jens, que encara contemplava l'esfera sense prestar gaire atenció a Tom, que bloquejava la porta de l'habitació i a la mà esquerra es podia apreciar que portava un punyal amb aire amenaçador.

- Així que vols el meu mapa, lladre poca-solta? Acabaré amb tu— va dir Tom, ja histèric, mentre s'apropava a Jens, que encara ignorava la situació.

Però de sobte un soroll de cop dur va sonar a l'habitació i Tom, mentre posava els ulls en blanc, va caure a terra. Darrere de Tom, va aparèixer la figura d'un home. Era el que era assegut al bar amb Tod i Jens. Era un home d'estatura mitjana i cabells negres amb metxes blanques, el seu pentinat li tapava un ull i tenia una expressió d'avorriment, igual que abans en Jens, que ara havia passat de cara avorrida i insípida a una cara de diversió i felicitat.

- Ei, Eric, gràcies— va dir Jens, que tampoc prestava molta atenció a Eric.

- Simplement he pujat perquè Marcus ja no podia distraure més aquest home- va dir amb to de pocs amics n'Eric mentre sortien de l'habitació i tancaven la porta en clau.

Ja reunits tots quatre a baix en Jens exhibia sense tallar-se un pèl l'esfera blava com un trofeu mentre els altres, menys Eric, aplaudien. I els pocs que quedaven al bar miraven aquells amb cara de no entendre res, ja que no sabien /o que acabava d'ocórrer a l'habitació.

- I ara què? Què és això que portes, Jens?- va dir Tod mentre jugava amb un encenedor que sempre portava damunt.

- És el mapa del tresor. És un mapa màgic d'aquests tan estranys.

- Ara no és el moment de la classe de cartografia— va dir Eric. - Hauríem d'anar ja cap a Capderp. Coni i Sam estan esperant a casa.

Capítol 2

Les grans extensions de boscos verds i plens de vida al costat del poble de Cal'Rat'Jarl eren conegudes amb el nom de Boscos de Capderp. En aquell meravellós lloc era fàcil acabar perdut si no vivies a prop, i perillós pels bandits i animals ferotges que atacaven a qualsevol que posés un peu dins del bosc. Ja a les entranyes del bosc, a plena llum del dia, es podia distingir un carro amb dos cavalls que l'estiraven; es podia veure com els quatre lladres hi anaven al damunt.

- Falta molt?- deia Tod, que encara jugava amb l'encenedor.

- Un poc més— va murmurar Eric, que anava controlant els cavalls.

Jens anava observant encara l'esfera blava mentre la llançava enlaire i la tornava agafar. I així successivament per culpa de l'avorrimient. Marcus anava cantant i tocant el llaüt mirant al cel amb cara embambada.

De sobte una figura va saltar d'un arbre i va caure al carro amb un equilibri increïble.

- Hola!— va cridar aquell home amb cara de boig mentre somreia d'una manera psicòpata.

- Hola, Sam- varen dir tots sense prestar-li atenció.

Sam va mirar l'esfera blava que portava Jens a les mans.

- Això què és, una bolla de bitlles? una pilota?

- És un mapa d'un tresor.

- Així que sortiu a "treballar" sense mi i "adquiriu" un mapa del tresor?- va dir Sam amb la mateixa expressió psicòpata a la cara mentre amb les mans feia signes d'entre cometes.

- No importa. Mentre vosaltres robàveu jo he fet el mateix amb els desaprensus que anaven d'excursió al bosc. He fet una bona suma, ja ja ja- va dir Sam.

- No hauràs matat ningú, no?— va dir Eric mentre senyalava l'arc de fletxes de caçador que portava Sam a les espatlles.

- No, aquest cop no, que jo recordi— va dir Sam amb cara pensativa, com si no recordés si havia o no matat algú.

- Mira, ja quasi hem arribat- va dir Tod tallant els pensaments de Sam mentre senyalava una caseta en una zona on no hi havia arbres. Per què no hi havia arbres? Tod els havia cremat tots un dia amb un encanteri elemental que quasi fa desaparèixer una bona part de les extensions de Capderp. És /o que va ser conegut com el gran incendi de Capderp.

A prop de la caseta de fusta hi havia una figura que feia senyals de benvinguda amb la mà. Era Coni, una jove companya del grup de lladres que s'ocupava de la caseta mentre la resta "treballava" fora; sempre anava amb un bon somriure a la cara que alegrava qualsevol persona amb la qual parlés. Quan el carro es va aturar prop de la caseta els cinc varen baixar d'un bot i varen anar cap a dins juntament amb Coni, que va tancar la porta.

- Ja era hora d'arribar. Què? Com ha anat el negoci?- va dir Coni mentre s'acomodava a una cadira de fusta, igual que els altres.

- Ha anat molt bé. Hem trobat un mapa del tresor- va dir Marcus, mentre Jens li mostrava l'esfera blava.

La caseta era molt acollidora. No estava molt decorada. Simplement eren tres habitacions (sala d'estar, cuina i bany) i el pis de dalt, on el grupet guardava el botí i els estris de treball. L'únic de decoració que hi havia eren cinc cartells penjats a la paret de la sala. Eren cartells de busca i captura referents a cada membre del grup. En el cartell de busca i captura de més a l'esquerra sortia la imatge de Tod i davall de la

foto posava: "Tod, el piròman", acusat de provocar els grans incendis de la nit ardent (tot el grup ja tenia clar que Tod podia arribar a ser perillós quan hi havia foc pel mig). També posava que havia fugit del centre per a persones perilloses i amb problemes mentals de Servanty. Al costat, el cartell que hi havia era el d'Eric, davall del qual posava: "Eric, el terrible", antic capità dels bandits de lluna negra. Els bandits de lluna negra eren perillosos i varen aterrar a molts de pobles durant molt de temps fins que varen ser aniquilats tots per la terrible i coneguda banda dels Senyors de la mort, de la qual únicament va sobreviure ell de miracle. Més amunt del cartell d'Eric hi havia el de Jens, on posava: "Jens, el lladre misteriós". Es dedicava a robar objectes màgics i de gran poder de museus de màgia o de cases i els utilitzava per robar més coses, acusat de milers de robatoris, com el del museu històric d'objectes màgics del mag Sebastian l'immortal, o el robatori d'alguns objectes que es varen exposar al museu de l'arsenal de guerra i màgia de l'exèrcit imbatible. També va fugir del manicomi de Servanty, on estava pel seu cas de cleptomania. "Sam, el caçador boig" era el cartell del costat del de Jens. Sam va ser acusat de caçar persones humanes com si es tractés d'animals. També va fugir de Servanty, igual que Jens i Tod. L'últim cartell era el de Marcus, on posava: "Marcus, el joglar". Ell era acusat pel seu do de convèncer la gent que fes el que volgués, tant fos robar com matar.

- Deixa-m'ho veure— va dir Coni, mentre agafava l'esfera blava que portava Jens a la mà. - Mmmm, em resulten familiars aquests símbols tan estranys. Òndia, ja sé!— va dir, mentre agafava el periòdic *FaxRad'Jarl* i l'hi donava a Jens. - Mira, llegeix:

"Robertus és proclamat l'home amb més sort del món en haver guanyat la loteria un altre cop"— llegeix Jens.

- Això no, burro!- diu Eric, que també llegia per darrere l'espatlla de Jens. Es refereix a l'altra notícia.

"Els grans tresors trobats al mausoleu secret del rei gris descoberts per l'arqueòleg Tom Masp seran exhibits al gran museu d'història màgica durant tota la setmana"- va llegir Jens. Juntament amb aquest article es podia veure una foto on sortia una estàtua de pedra del rei gris amb una esfera a la mà plena de símbols idèntics als del mapa.

- Saps el que hem de fer ara, no?— va dir Eric amb un somriure maquiavèlic.

- Ja ho sé! Anar a robar la gran fortuna de Robertus!!- varen dir Marcus, Tod, Jens i Sam al mateix temps amb entusiasme.
- N000oo, hem d'anar al museu a veure una pista per al mapa- va dir Eric mentre pensava en /o immensament burros que podien arribar a ser els seus companys.
- Serà difícil entrar dins el museu. Sou criminals buscats per la Guàrdia— va dir Coni.
- Això és fàcil- va exclamar Marcus. Hi entrarem de nit sense permís i llestos.

Capítol 3

- Jens, agafa alguns dels teus objectes màgics de “treball”; ens faran falta per entrar.
- Eric, prepara el carro per sortir en mitja hora. Encara és migdia però quan arribem al museu ja farà fosca.
- Tod, Sam, ja sabeu com és el pla. Per favor, no mateu ningú- varen ser les paraules que deia Marcus mentre tots s'anaven preparant.

Quan ja tots eren al carro va començar el viatge. Mentre conduïen Marcus anava explicant el seu pla.

Era una nit sense lluna, perfecta per a un robatori. La foscor era un gran avantatge a tenir en compte i es podia donar per suposat que s'utilitzaria. Situant-se en el museu, una gran estructura de pura pedra amb decoracions de banderes de colors blaus i blancs, ben custodiada l'entrada per dos guàrdies ben armats i equipats amb armadures resistents i espases enormes, es podia veure com les figures de cinc persones pujaven la paret amb unes cordes fins arribar al sostre.

- Ja hi som- va dir Marcus. - Jens, procedeix.
- Jens, que anava equipat amb una motxilla negra, en va treure una mena de llapis amb marques d'espirls de color plata.
- El meu torn- va dir Jens, mentre amb el llapis dibuixava un cercle al terra del sostre. Quan va acabar de fer el cercle, el seu interior es va esfondrar fent un forat per poder-hi passar. - M'encanta el llapis de “Mhenderi el nan” que vaig agafar prestat al museu d'objectes màgics d'Artarath. Fa forats on sigui- va dir tot emocionat mentre el tornava deixar a la motxilla.

Quan ja eren dins van anar cap a la sala on s'exposaven els tresors del rei gris.

- Mira, aquí hi ha l'estàtua amb l'esfera- va dir Tod, que en aquell moment era l'encarregat de portar el mapa.

Tod va treure l'esfera de la bossa i es va posar en la mateixa posició que l'estàtua per fer la broma, però en aquell moment els ulls de l'estàtua varen començar a brillar en un to blau i un raig va sortir dels ulls i va començar a gravar dibuixets al mapa. Tod es va quedar amb cara de sorpresa, igual que els altres, que ja duïen les seves armes respectives a les mans per atacar.

- Mola— va dir Jens, mentre agafava l'esfera de les mans de Tod i l'examinava. - Hi havia un dibuix d'un edifici. Una església, pareixia.

- És l'església d'Artarath- va dir Jens. - És l'església d'Artarath. Definitivament, mmmmm, ja tenim nou destí, eeehhhhhh?

- Sí, varen dir els altres, però de sobte la veu dels guàrdies va sorprendre el grup. Havien fet massa renou, els havien descobert.

- Ara què, Jens?- va dir Eric mentre buscava Jens amb la mirada. Però ja no hi era.

- Merda, un altre cop que Jens s'escapa com un llamp. Eeeeeh, nois. Nois?— va dir mentre es girava i mirava com els altres també ja havien fugit.

- Sempre igual— va dir Eric, mentre agafava la seva espasa i esperava fins que un munt de guàrdies el vinguessin a detenir.

Ja fora el grup estava descansant una mica per recuperar energies per culpa de la fugida.

- On és Eric?- va dir Marcus mentre mirava Tod i Sam.

- Com sempre, fa tard i es fica en problemes— va dir Sam entre rialles.

En aquell moment una figura va sorgir de darrere Sam i va començar a cridar...

- Poca-soltes! Per què m'abandoneu? Sabeu /o que m'ha costat acabar amb els guàrdies? Són bastant forts.

- Era Eric. Pareix que havia sortit "bé" del museu.

- Uns segons, Eric. Jens no era amb tu?- va preguntar Marcus.

- No, per què? No és amb vosaltres?- va dir Eric.

- Hola!!!- va dir Jens, sortint com una ombra de darrere Eric, que instantàniament li va pegar un cop de puny per instint.
- On eres?- va dir Eric quan Jens es va reposar del terra.
- He fet una "volta" turística en el museu- va dir Jens mentre es posava la mà a la galta.
- Volta turística?— va dir Tod. Però va canviar l'expressió de la seva cara en veure que la seva motxilla era més plena de l'habitual.
- Has estat robant, veritat?- va dir.
- Seee- va dir Jens, mentre dissimulava patèticament el seu somriure.
- M'has abandonat a la meua sort per unes quantes antigalles?- va dir Eric amb cara de mal humor.
- No són antigalles, són objectes molt poderosos que no s'aprofiten bé estant exposades en un museu. Jo sí que els dono utilitat, als objectes aquests— va dir Jens en pla discursset dels dolents.
- Eric, això és per les molèsties- va dir mentre de la motxilla va treure una espasa vella, oxidada en una funda negra, amb símbols blancs amb tonalitats grises. La gran espasa utilitzada pel protector del rei gris, August "l'Herói".
- Mentre parlava, Jens va donar l'espasa a Eric amb delicadesa. N'Eric va examinar l'espasa i va dir:
- Això és inservible; és una espasa vella i oxidada. Igualment la guardaré.
- Deixant el tema al marge, anem cap a Artarath, que ens espera un gran tresor, va dir Sam mentre pegava botets cap al carro.

Així és com els nostres entremaliats lladres es dirigien cap a Artarath, una de les metròpolis més conegudes per la seva bellesa arquitectònica, les seves botigues tan completes. La seva immensa protecció proporcionada pel quarter general de la Guàrdia l'han tornat una zona de pau i tranquil·litat impertorbable; ningú ha tingut la vàlua d'intentar rompre la pau que regna en aquesta metròpoli, ni tan sols la banda dels "Senyors de la mort", la banda de mercenaris i assassins més temible i perillosa de tot el món encara...

Mentre anaven cap a Artarath, els joves lladres havien fet algunes parades en poblets petits, on aprofitaven per agafar provisions, buscar informació del que es deia pel carrer i les tavernes. Jens agafa el *FaxRad'Jarl* del dia i segueixen el seu camí cap a Artarath en el petit carro.

- No fotis!- va dir Tod, mentre mirava les notícies del *FaxRad'Jarl*. Els altres van mirar el diari:

"Tom Masp, brutalment decapitat a la plaça central de Cal'Rat'Jarl. Amb la sang de la víctima han fet un dibuix al terra d'un cercle. No hi a testimonis"- va llegir Tod.

— No era el propietari del mapa? Això em fa mala espina.

- Per què?- va dir Marcus. Què té de mala espina? És coincidència; ja està.

- Ah, sí, mira això— va dir Tod, girant la pàgina. En aquesta pàgina sortia la notícia que un grup havia entrat al museu on s'exposaven els tresors del rei gris.

- No es refereix a nosaltres -va dir Tod. Aquí diu que els guàrdies varen ser brutalment eliminats i decapitats i Eric, encara que es va enfrontar a alguns guàrdies, simplement els va deixar inconscients. Algú ens segueix.

Capítol 4

Varen arribar a Artarath al matí. Era dia de mercat. Es disposaven a entrar a la gran porta de l'entrada, varen deixar el carro i varen començar a anar pels carrers de la gran metròpoli. Era un dia estrany. Era estiu però feia un fred increïble. Els cinc lladres anaven caminant pels carrers dels mercats plens de gent i venedors ambulants. De sobte una presència es va sentir en l'aire. Era estranya, però no eren imaginacions dels cinc lladres. Tot el món l'havia sentit. No era bona, era un mal presagi. Tot el poble, i em refereixo a tot el poble, es va quedar en silenci. Per què? Aquesta sensació impulsava qualsevol a pensar que una catàstrofe estava a punt d'esdevenir. La presència venia del cel. Quan la gent va mirar enlaire es podia observar sense problema. Eren quatre figures. Es podria dir que eren humanes, però la seva aura no ho era. Es mantenien en l'aire com gràcies a una espècie d'encanteri. Anaven de negre i portaven màscares de dimoni. No era necessari identificar-les, era fàcil; eren els Senyors de la mort.

Un dels integrants va aixecar la mà i amb el dit va apuntar directament a una persona, en Jens. Ell, que encara estava mig paralitzat, va mirar l'esfera que portava a la mà i després va tornar a mirar en direcció al cel, però ja no hi eren al cel; eren davant del grup, cara a cara. Eren tan a prop que Jens podia sentir la seva respiració, freda, a la

cara. No es va moure, tenia por. No sabia com ho havien fet per moure's tan ràpid sense adonar-se'n. El que era més a prop de Jens va aixecar la mà i va agafar l'esfera de les seves mans, ara paralizades de terror. La gent mirava amb temor sense veure res. Si els Senyors de la Mort s'enfadaven podrien acabar amb tots sense el menor escrúpol; era una situació delicada. Però de sobte, Jens va fer un senyal. Va agafar l'esfera de les mans de l'emascarat, es va ajupir i l'emascarat va rebre un cop de puny cortesia d'Eric, que era al darrere de Jens. L'emascara't va sortir volant uns quants de metres, però va fer una pirueta i es va incorporar ràpidament. La gent va començar a cridar i córrer i el grup de lladres va aprofitar l'ocasió per fugir. Els quatre emmascarats varen començar a perseguir el grup. Tot mentre fugia va començar a preparar un encanteri amb el qual va llençar un gran meteorit que quan anava a impactar contra els emmascarats un d'ells va fer un moviment de mà i va desviar el meteor contra una casa. Tot continuava llançant meteorits. Dels deu que va llançar, cinc varen estar a punt d'encertar els emmascarats, però sempre canviaven la trajectòria dels projectils, igual que les fletxes de Sam, que almenys tenia més punteria. Un dels emmascarats va pronunciar unes paraules estranyes i va llançar un potent llamp contra el grup. Tots varen esquivar-lo i el llamp va impactar en un edifici, fent un forat immens. Tots varen passar pel forat, que era un nou camí per a ells. En aquell moment Marcus i Eric es van parar en sec. Eric va empunyar l'espasa i Marcus va agafar el seu llaüt de joglar i varen obsequiar un dels emmascarats que anava una mica distret amb un cop doble de llaüt i espasa, que va fer que volés per l'aire i impactés contra un altre dels emmascarats d'una forma brutal, de la qual no es varen aixecar més. Va ser un cop tan fort que fins i tot l'espasa es va trencar una mica; el llaüt era ja un cas perdut. Sam, Jens i Tod anaven encara fugint dels altres dos. En aquell moment Sam va disparar tres fletxes al mateix temps, amb una punteria extraordinària, a un dels emmascarats. L'encarregat de desviar tot el que llançaven el grup de lladres va poder parar-ne dues, però la tercera li va impactar a la cama, es va frenar i Sam va fer el mateix per establir un combat entre ells. Mentrestant Tod i Jens seguien fugint, però en aquell moment l'últim perseguidor va fer un salt infrahumà i es va posar davant bloquejant el pas.

- Voleu l'esfera?— va dir Jens mentre l'emascara't assentia amb el cap. - No us la donarem!-. En aquell moment Tod va llançar un últim meteor, però el va esquivar amb la gran mala sort que impactà en una tenda de pirotècnia. L'explosió va ser increïble.

Jens i Tod es varen aixecar. Tot el carrer havia estat destruït per l'explosió; havien sobreviscut de miracle, no com l'emascara't.

- Esteu bé?- varen dir Sam, Marcus i Eric, que havien arribat on eren els dos.
- Sí, però l'emascarat no- va dir Tod. Ni l'esfera —va puntualitzar Jens, mostrant /o que quedava de l'esfera, que havia resultat destruïda per culpa de l'explosió.
- Quedeu detinguts per terroristes!- era la veu de la guàrdia. Els havien rodejats.
- Un altre cop que ens acusen de coses que no hem fet- va dir Jens mentre es recomponia.
- Aquesta és la nostra vida- va puntualitzar mentre els altres se'n reien.
- I ara què? Ja no hi ha tresor- va dir Eric. Alguna idea de què farem?
- Una visita a aquell que surt als diaris per tenir tanta sort a la loteria?- va dir Marcus. Ja saps, per motius de "treball".
- Sí!!! -va dir Jens-, perquè nosaltres som els millors lladres del món i ningú ens detindrà MAI EN LA VIDA!!!

En aquell moment una flamarada va sortir del terra. Era un encanteri de Tod. Després que desaparegués la flama ja no hi eren, havien fugit. La guàrdia els havia perdut, un altre cop.

FI

LA CASA ABANDONADA

Mariona Rechac Font, 3rB ESO

Premi *exaequo* 2n cicle ESO

Fantàstic. Aquell estiu va ser fantàstic. Es podria descriure de moltes maneres, com divertit, emocionant, misteriós, meravellós, però la paraula que el descriu millor és fantàstic. Tot va començar el dia que vàrem acabar les classes, a l'horabaixa. Estava escoltant música amb una de les meves millors amigues, n'Aina, quan na Núria, na Sara i na Maria varen venir corrent i cridant que la padrina de n'Aina els havia contat una història d'una casa abandonada a Capdepera, que estava encantada perquè hi havia els esperits dels seus antics propietaris. La història contava que a la casa hi vivia una parella que tenia un fill d'uns quinze anys que es va morir drogat i la mare, que de tanta ràbia que tenia, es va castigar suïcidant-se; i del pare no se'n sabia res.

Ens vàrem passar una bona estona pensant si era veritat o no, i com havíem quedat. Vàrem partir cap a Son Moll a prendre un bany. Allà vàrem conèixer un grup d'al·lots: en Pere, en Joan, en Lluís, en Tomeu i en David. Vivien a Manacor i havien vingut a passar totes les vacances aquí, a Cala Ratjada, a casa d'uns *tios* d'en Tomeu. Eren molt simpàtics, divertits, i guapos. Em vaig fixar en en David. Era castany, el ulls marrons, alt; no era molta cosa però em va agradar. Els contàrem tota la història de la casa abandonada i varen dir que ens acompanyarien demà de bon dematí a descobrir si era veritat o no, ja que no ens posàvem d'acord. Vàrem quedar a les deu en punt, ni un minut més ni un menys, davant la porta principal.

Quan tots fórem allà ens adonàrem que no podíem entrar per la porta principal i vàrem haver de donar tota la volta a la casa per entrar per la porta del darrere. Quan vàrem ser a dins, l'únic que vèiem eren arbres, molts d'arbres, tot era verd. Vàrem caminar pel jardí fins que ens topàrem amb una casa. Era gegant, de tres pisos, molt bonica però descuidada. Entràrem i només vàrem veure parets. No hi havia cap moble, alguns vidres estaven romputs i hi havia teranyines pertot. De sobte, sentírem un aire molt fred que va fer tancar moltes finestres de cop i va fer que caiguessin un parell de teranyines al meu cap. Tots correguérem amb totes les nostres forces cap a fora, jo la primera. Quan ja érem fora, ens vàrem girar i vàrem veure la porta com es tancava a

poc a poc. Crec que l'única que no va córrer vaig ser jo. Em vaig quedar mirant fixament la porta, com es tancava, i com feia renou. Em va parèixer veure durant uns segons una dona. Era blanca, tota blanca, però d'un blanc que es transparentava. Duia un vestit blanc, un poc romput. Estava trista, com a "decepcionada", però enfadada no ho semblava. Em va semblar que em saludava. Jo no tenia por; era com si la conegués d'abans. Quan vam ser fora, els ho vaig explicar a tots.

A l'horabaixa vàrem dir d'anar a es Gulló sobre les quatre i mitja, per anar a bussejar. L'aigua estava perfecta, ni molt freda ni molt calenta. Em vaig tirar la primera, i tothom em va imitar. Amb les ulleres vaig poder veure tot el fons marí. Estava molt contenta perquè feia un any que no hi anava. De sobte, na Maria va cridar; ens va deixar a tots sords. Deia que havia vist una bossa i li havia paregut una medusa. Tots vàrem riure, menys ella. Bussejant, em vaig recordar d'una cosa que havia vist a aquella casa: un ram de flors podrit al terra amb una targeta, i també la dona. Els ho vaig dir a tots i decidírem d'anar-hi demà passat, ja que na Sara havia d'anar al metge al dia següent. Seguïrem bussejant una hora més i vàrem sortir. Estàvem escoltant música i jugant a cartes quan la meva mare em va trucar. Deia que havia de venir cap a casa, eren quasi les vuit. No ens havíem adonat de l'hora que era, i tots vàrem partir cap a casa.

Ja era el dia que havíem quedat per anar a la casa, faltava un quart per ser l'hora i estàvem totes les nines a ca na Núria. Jo havia duit dues llanternes perquè vaig trobar que la casa era molt fosca. Era l'única que hi havia pensat. Quan va ser l'hora vàrem anar a la porta principal de la casa. Els nois ja estaven allà esperant. En Pere es va adonar que hi havia un cartell que deia que es venia la casa, i hi havia dos números de telèfon. Un era d'una casa i un altre d'un mòbil. Vàrem cridar a tots dos, però només va contestar el mòbil. Va contestar una dona, pareixia d'uns quaranta anys. Li vàrem demanar si havia passat alguna cosa a aquella casa i es va posar histèrica i ens va penjar.

Quan vàrem ser dins la casa, vaig encendre la llanterna i vàrem llegir la targeta. Deia exactament això: "Sandra i Carles, mare i fill, vos recordarem sempre". Després de llegir la targeta vàrem pujar al segon i al tercer pis. Tot eren habitacions amb bany, com si fos un hotel, però no hi havia cuina. A la porta de cada habitació hi havia un rètol amb el nom d'una ciutat famosa. Això és el que ens va estranyar més, això i que a una

habitació hi havia una pinzellada de color vermell. A aquella habitació em va semblar veure una altra vegada la dona. Semblava que em demanava alguna cosa però no li vaig fer cas. Com que eren les set, ens en volíem anar i vàrem veure un soterrani. Decidírem que vendríem la setmana que ve i visitaríem el soterrani i la planta baixa. Quan vàrem sortir vàrem anar a fer una volta. Xerrant, xerrant amb en David, em va dir que em volia. Tot va ser tan ràpid que no me'n vaig adonar i em va fer un petó. Com que anàvem davant de tots, es varen quedar tots aturats i varen aplaudir, ja que les noies sabien que a mi m'agradava i els nois sabien que a en David li agradava jo. Jo estava feliç quan vaig arribar a ca meva, i crec que la meva germana se'n va adonar perquè em va amollar que pareixia que anava fumada, però no li vaig fer cas.

Va passar tota la setmana. Havíem anat cada dia a la platja junts, amb tots els altres i s'havia format una parella més: n'Aina amb en Pere. Tots sabíem que els altres sis també es farien nuvis, però ningú dels dos que s'agradaven volia dir-li a l'altre que l'estimava.

Com havíem promès, vàrem anar a la casa abandonada. Quan vàrem entrar al jardí ens vàrem amagar, perquè havíem vist una dona a l'entrada i potser era la dona del mòbil.

Quan se'n va anar, na Maria es va aixecar i va pegar un crit fortíssim. El cap li havia tocat amb una corda que estava penjada a un arbre. Tots vàrem suposar que era de la dona que es va suïcidar. En aquell moment se'm va ocórrer que la dona blanca potser era l'esperit de Sandra, la dona que es va suïcidar. Vàrem córrer fins a l'entrada de la casa i vàrem entrar. Explorant la planta baixa, vàrem veure la cuina; era l'única habitació que tenia mobles, els que hi havia a la paret. També vàrem veure el que se suposava que era una sala, un menjador i una altra sala gegant, però no sabíem què era. Després vàrem baixar al soterrani. El primer que vàrem veure al soterrani va ser una cosa tapada amb un llençol. També hi havia una "estanteria", tapada. En tot el soterrani, que era molt gran, no hi havia res més. Vàrem llevar el llençol a "l'estanteria" i només hi havia dues fotografies mig podrides pels anys que tenien i tres àlbums de fotos. Vàrem decidir que ho miraríem tot un altre dia. Després vàrem llevar el llençol a la taula i ens vàrem "assustar", perquè estava tota retxada i hi havia trossos pintats amb sang o pintura vermella molt pareguda a la sang. Vàrem veure que a la taula hi havia quatre calaixos i els vàrem obrir. El primer només tenia pols, però

els altres tres tenien documents. Vàrem decidir que ho llegiríem i miraríem les fotografies un altre dia perquè ja es feia tard.

Aquella nit vàrem convèncer totes les mares i, en el cas dels nins, els "tios", que ens deixessin sortir a sopar a fora. Com que totes varen dir que sí, vàrem quedar a les vuit i mitja a la Plaça dels Pins. Hi havia molta gent i, com que no hi havia taula a cap lloc, vàrem comprar el menjar per endur-nos i vàrem anar al moll a menjar. Aquella nit, en Joan va demanar per sortir a na Maria.

Durant la setmana vinent ens vàrem oblidar de la casa i només anàvem a la platja. Cada dia canviàvem de platja. Es Gulló, Son Moll, Cala Agulla... Em va parèixer que no hi va haver cap platja a la qual no anéssim. Un dia en Tomeu se'n va recordar dels documents que hi havia a la casa, i vàrem anar-hi.

Les fotografies eren molt antigues, en blanc i negre, excepte un àlbum, que era en color. Eren de la família. Un àlbum ens vàrem suposar que era d'un viatge, perquè els llocs d'on eren les fotografies no els coneixíem. El segon àlbum era de la família, a la casa. Una fotografia que ens va estranyar molt va ser una d'una dona, segurament la mare, amb un nadó i un fill d'uns deu anys a devora. El nin vàrem suposar que era el drogoaddicte però el nadó no sabíem qui era. L'àlbum de fotografies en color era de l'any 1996, perquè a una fotografia hi havia un calendari de fons. Als documents que hi havia a la taula, els vàrem mirar després de les fotografies. Eren cartes d'un home que es deia Jesús, que les va escriure per a na Sandra, la mare. També hi havia un informe mèdic que deia que en Carles, el fill, s'havia mort dia 13 de maig del 1998, per sobredosi de drogues. Quan vàrem llegir l'informe mèdic, vaig veure una altra vegada la dona; era a dos metres de nosaltres. Els altres també la varen veure. Era exactament com l'havia vista els altres pics. Pareixia que ens deia alguna cosa, però no la vàrem entendre. De sobte, es va esfumar.

Quan vàrem sortir de la casa, se'm va ocórrer la idea d'anar a l'arxiu municipal per cercar els informes de la casa i mirar què havia passat exactament, perquè hi havia peces que faltaven.

Van passar dues setmanes fins que vàrem poder anar a l'arxiu municipal. Durant aquelles dues setmanes s'havien format les parelles que faltaven: na Núria amb en

Tomeu i na Sara amb en Lluís. Cap dia havíem fallat a la platja, hi anàvem cada dia. Un dia, vàrem llogar dos velomars a Cala Agulla i ens en vàrem anar fins on vàrem poder. Va ser el dia que havíem d'anar a l'arxiu, i hi vàrem anar.

No trobàvem res, simplement perquè no enteníem com anava la distribució de les carpetes, era un embull. Ens va haver d'ajudar un home d'uns cinquanta anys. Ens va dir que podíem mirar la carpeta durant el temps que volguéssim però no havia de sortir de l'arxiu, ja que no es fiava de nosaltres i no ens la volia donar. Només ens va bastar una hora per llegir-ho tot.

El pare, que es deia Josep, va desaparèixer el mateix dia que en Carles va morir. Na Sandra es va suïcidar tres dies després que en Carles hagués mort. No se sabia si hi havia una altra raó perquè s'hagués suïcidat, a part de per en Carles. En Josep va desaparèixer abans que la policia arribés per cercar els cossos de na Sandra i en Carles. Molts afirmaven que l'havien vist agafant un cotxe i marxant rapidíssim. El nadó que vàrem veure a l'àlbum de fotografies era el germà petit de Carles, que va morir als dos mesos d'haver nascut. La casa va ser un orfenat, moltíssim de temps abans que hagués acabat en mans d'en Josep i na Sandra. Es veu que l'orfenat hagué de tancar per motius econòmics, i perquè la directora, de la qual no es deia el nom, va caure en una fase de "locura" després d'haver vist com dos nens de l'orfenat morien incendiats davant seu a una foguera que varen fer perquè havien de cremar papers. Els dos nens, per motius que no se saben, varen acabar dins la foguera. Ara l'únic que ens faltava era saber què significaven els rètols que hi havia a cada habitació amb el nom d'una ciutat. En Pere ho va trobar. Eren els països on havien viatjat na Sandra, en Josep i en Carles. Cada habitació estava ambientada en la ciutat que posava el rètol. En Pere va trobar un document que deia que la casa va caure en mans d'una immobiliària. La persona que s'encarregava de les cases de Capdepera era una dona de cinquanta-tres anys. Vàrem deduir que aquell dia li havia passat alguna cosa per posar-se histèrica d'aquella manera. Potser no li agradava que la cridessin per saber què havia passat amb les cases que venia. Ara tot encaixava. Ja no vàrem tornar a entrar a aquella casa, encara que ja no ens feia por. Quan vàrem passar per devora de la casa per anar a ca na Núria, vàrem veure una altra vegada la dona. Aquesta vegada estava alegre. Em va parèixer que ens donava les gràcies supòs que per haver descobert la veritat.

Durant el mes i mig que quedava per acabar l'estiu vàrem anar a les "berbenes", a sopar a fora, cada dia a la platja... Hi va haver un dia en què tots els pares junts ens varen fer una sorpresa i ens varen llogar un iot per anar on volguéssim durant una setmana, amb capità inclòs. Aquella setmana va ser la que més em va agradar perquè vàrem arribar a anar a totes les Balears: A tot Mallorca, a Menorca, Eivissa, Formentera i l'única illa que ens va faltar va ser Cabrera.

Aquest va ser el meu fantàstic estiu. No sé si a vosaltres vos haurà agradat però per mi ha estat el millor de tota la meua vida.

UNA POSSIBLE HISTÒRIA FUTURA

Carla Brito Romero 3r C ESO

Accèssit 2n cicle ESO

Quinze de desembre de 2050. El silenci dels carrers de l'excessivament mecanitzada ciutat de Palma deixava que el vent cantés les seves tristes cançons sense cap interrupció, a excepció potser del cruixir d'alguna màquina ja massa vella per caminar com cal. Només una silueta alta i esvelta s'atrevia a passejar per aquells perillosos carrers a tan altes hores de la nit. Aquell silenci i solitud freda eren ja una cosa massa comuna com perquè se sentís intranquil·la. Hi havia coses que la inquietaven bastant més i que no paraven de rondar en el seu cap. Per quan s'adonà que no estava sola, més bé estava envoltada. Els homes la van començar a mirar amb els seus furtius ulls de caça, s'estaven preguntant quina edat podia tenir. Varen donar per fet que era jove, gairebé varen olorar la seva fragància.

Era tan comú que passessin aquelles coses... Les ciutats d'aquells dies eren com les portes més directes que hi havia a l'infern. No era segur per a ningú sortir sol al carrer, ni tard ni d'hora. Els segrests, assassinats i violacions estaven a l'ordre del dia. Els diferents grups de delinqüents locals que solien treballar per a una màfia major sempre estaven alerta d'aconseguir noves preses per als seus caps, que gaudien de la bona vida corrupta que els havien deixat els seus avis o pares. No pagaven impostos i cobraven els dels més febles, es passaven el dia fent el gandul o presumint dels seus diners, les seves possessions i guanys obtinguts a través del tràfic de drogues, dones, òrgans, armes i qualsevol cosa que donés una quantitat significativa de diners.

Un dels homes que tenia l'aspecte d'un noi de no més de disset anys la va agafar pel braç i va intentar tapar-li la boca. Ella es va deixar anar amb una clau de defensa que havia après de la seva família. Després li va encistellar un cop de peu a l'estómac i així va ser fins que el nombre de persones se li va fer impossible de combatre. Va ser només llavors quan lleugerament es va espantar i instintivament tancà els ulls avergonyida de si mateixa. Va sentir uns sorolls; eren trepitjades de talons. També com els cossos queien a terra i com alguna de les veus dels homes suplicava una mica de clemència per les seves vides. Tot i així no es va atrevir a obrir els ulls fins que va sentir a la seva oïda les paraules màgiques que sempre ho havien solucionat tot a la vida:

- Si us plau, Kyra, els Shuii no volem cap problema amb la família Brigitte- va dir lara.

Va obrir els ulls de manera violenta i va veure com davant seu s'alçaven victoriosos i honorables els membres més destacables de la família Brigitte. Entre ells el seu pare, les seves ties i la seva àvia Kyra, la gran reina sobirana de la prestigiosa i temuda família Brigitte, que encara que no aparentava més de setze anys en tenia cinquanta-tres. Ella havia estat de les primeres a les quals se li havia col·locat el dispositiu SKIN, que era el que mantenia amb l'edat en què s'apliqués a qualsevol que pogués pagar-lo.

- Et sembla bonic que et passin aquestes coses?- li va dir quan ja s'havia quedat la família tota sola. - A Safira gairebé li pega un infart quan la nova serventa que contractàrem li va dir que havies desaparegut! Ens hem passat tota la vida ensenyant-te perquè evitis aquest tipus de coses, o almenys perquè sàpigues dur-les i tu vas i surts de casa sense avisar.

- Tanca la boca- cridà a la seva àvia.

- Tu ho tens tot resolt; no sé ni per què et molestes a sortir a buscar-me quan tens milers de persones que ho farien encantades per tu. ¿Et creus que és fàcil que sempre m'estiguin comparant amb tu o amb les meves ties? ¿Com creus que em sento quan escolto «oh, és la més petita de les Brigitte i ni tan sols va poder fer això. Ufff, si hagués tret almenys una mica més de les qualitats de Kyra o de Nina i Ricci?». Jo no sóc com totes aquestes titelles que tens al voltant en què has convertit els teus familiars i qualsevol que se t'acosta. Jo no sóc perfecta. Ho sento per no arribar tan sols a fregar el teu llistó. Deixa'm en pau i fes com que no existesc i així potser t'arribi a odiar una mica menys!

Kevin va mirar la seva filla amb expressió severa i es va preparar a intervenir quan la seva mare saltés, però per alguna raó Kyra es va quedar callada, va girar cua i va marxar.

Les seves germanes van reprendre lara amb mirades furioses i paraules d'enuig, a les quals la seva filla va contestar amb xiscles desesperats i llàgrimes de ràbia. Kevin va sentir com si el tema se li n'anàs de les mans. A diferència del seu pare tenia la sang massa tova com per poder dir alguna cosa cruel a la seva filla que la fes reflexionar abans. Podria haver-ho fet, però des que Safira s'havia entestat a malcriar la nena, i per poc se n'anava de la casa amb ella, s'havia espantat tant que mai li havia tornat a

dir res. La resta de la família havia decidit no interposar-s'hi, però com que Kyra s'havia ocupat durant quatre anys de la nena, perquè justament la seva mare se n'havia anat amb estrès postpart durant anys, es veia amb suficient poder com per ficar-s'hi. Per això Safira se n'havia anat amb la nena i ell mateix a una altra casa, i des de llavors lara era bàsicament una malcriada. Però això era una cosa que ell no estava disposat a admetre, així que simplement va callar i se la va endur a casa en contra de la seva voluntat.

Tot just lara es va veure a casa de la seva àvia el cor se li'n va anar a terra. Aquella casa sempre li recordava els anys en què hi havia estat vivint. No sabia en quin moment les coses s'havien tornat d'aquella manera. Abans tot era més senzill, encara que aleshores ella només era una nena; sabia el que volia i com havia d'aconseguir-ho. Ara ni tan sols podia decidir quina roba posar-se als matins. El traïdor del seu pare l'estava guiant a una habitació que coneixia molt bé i on si jugava bé les seves cartes acabaria guanyant la partida. El seu avi era massa bona persona com per... El seu pare la va deixar sola a l'habitació posant-li a la porta una contrasenya d'escapament. De cop lara es va veure sumida en un fosc buit. Sabia el que això significava, però no sabia que l'habitació del seu avi es pogués convertir en una sala tridimensional. Tot era negre i la sensació de solitud l'envaïa. No podia creure que el seu pare fos tan cruel com per imposar un càstig d'aquell tipus, encara que li era més bé igual, ja que la seva mare de segur acabaria traient-la d'allí.

- lara!- es va escoltar la veu del seu avi. No semblava el mateix de sempre, sonava estranyament enfadat. - Com has pogut tractar així la teva àvia!??

La ira se li va pujar al cap. Fins i tot el seu avi estava de part d'ella. Ja no tenia ningú que li donés suport. Tots eren uns traïdors titelles de Kyra Brigitte. Ell en especial havia estat el primer i el més important dels seus titelles. Però ella es negava a ser-ne un. Mesos anteriors la seva família li havia comunicat el seu compromís amb el fill major dels Alleis. L'avi, el cap de família, era un antic amic del seu propi avi. Eren temps difícils, segons tota la família. Per això, per mantenir la seguretat del llegat del clan - perquè ja no eren una família, era més correcte dir-los clan- era necessari fusionar-la amb una altra de poderosa que els donés més estabilitat, i aquell home semblava ser l'única forma de fugida. Però lara es negava a acceptar això, tenia les seves pròpies eleccions i motius.

- Saps?- va continuar el seu avi en vista que la noia no havia dit ni una sola paraula- quan vaig conèixer la teva àvia ella anava a 1r de l'ESO. Ara això ja no existeix però només et diré que dels dotze anys de preparació obligatòria abans de la universitat ella estava al número set. Va ser un succés fugaç i que no vaig recordar fins molt després de començada la nostra relació, perquè la nostra veritable trobada va ser dos anys després, quan gairebé acabava el novè any. Era una noia normal, aparentment. Tant ella com les seves amigues semblaven d'allò més comú del món. Les seves notes eren bones, tot i que quan les vaig conèixer estaven passant per un necessari període de vagueria. És el bàsic, així que era el primer que la gent veia quan coneixia la seva existència.

- Has de saber alguna cosa abans de continuar amb aquesta història. I és com em vaig trobar amb ella....

«...Com ja saps, jo vaig ser el primer adolescent en qui es va implantar l'Skin. Els meus defectes en aquell temps -als morals, em refereixo, és clar- estaven bastant desenvolupats. Imagina't, era guapo. No estava bo i era jove, i així seria durant la resta de la meua vida. M'havien tingut tancat més de dos mesos a la suite d'un hotel a Palma. Això era perquè m'estaven presentant de manera obligada possibles candidates femenines perquè triés la primera adolescent dona a col·locar-se l'Skin. El treball se'm deixava a mi perquè seria jo qui passaria la resta de la meua vida amb ella, ja que quan traguessin el producte al mercat es vendria més si els elegits fundadors eren parella, i jo això de les relacions ho defugia. Així que ja no aguantava més, no tenia paciència. Simplement no volia passar ni un sol minut més en aquella habitació ni conèixer cap d'aquelles estúpides noies sense cervell que havien estat escollides, perquè eren guapíssimes, i si se'ls aplicava l'skin serien així de per vida. I això era encara pitjor, perquè si una dona envelleix la seva ment pot fer-ho també, ja que va descobrint que el físic no ho és tot, però si es queda eternament jove... podria arribar a ser un desastre per a la humanitat.

No sé si dir per sort o per desgràcia, però la destrucció del món com el coneixíem arribà igual i la gent es va atrevir a anomenar-la evolució. Collonades!

El cas és que tot i la intensiva vigilància que em tenia posada la meua mare, la científica milionària que m'havia implantat l'skin, vaig aconseguir subornar un cambrer perquè em deixés fugir d'aquell lloc. Vaig tenir la sort de trobar-me amb un taxi sense problemes i d'arribar a l'estació de tren just quan anava a sortir-ne un. No sé com mai

se m'ha oblidat, però recordo que vaig agafar el tren cap a Manacor i que quan vaig baixar a l'estació no em va semblar prou lluny per estar segur, així que vaig agafar un autobús que no sabia ni on em portaria i no vaig baixar fins a l'última parada.

Va resultar ser un poble turístic, es deia Cala Rajada. La meva primera impressió... no va ser ni bona ni dolenta; estava acostumat a la bona vida però això mai havia ennuvolat la meva visió, donat els viatges que solia fer de petit amb la meva mare a tribus sud-africanes i pobles asiàtics. Així que em vaig disposar a passejar pel poble.

Estant sol com estava necessitava un allotjament mentre planejava com desfer-me dels plans de la meva mare perquè jo suportés una d'aquelles inútils candidates. Vaig seguir recte pel carrer on vaig baixar, i aquest em va portar a una plaça. A gairebé cada banc hi havia un grup d'adolescents, uns de més grans, d'altres de més petits i amb gustos i aspectes de tots els colors. Cap em va transmetre aquesta sensació que necessitava sentir per confiar-hi i demanar-los ajuda, fins que em vaig trobar amb un grup que em va semblar adequat; em recordaven els meus amics. Els vaig preguntar, i encara que no van saber explicar molt bé em varen fer passar una bona estona i al final de la conversa em varen aconseguir un lloc on dormir. A més em varen convidar a sortir de festa amb ells a la nit. M'havien dit que unes amigues també hi anirien. Per descomptat mai vaig pensar que anessin a ser només tres amigues, tenint en compte que ells eren uns quants més. Al principi només en varen aparèixer dues, una d'alta i guapa que feia la sensació de ser una model (bé, tu coneixes la teva tia Helena; el seu aspecte només era uns anys més jove del que el coneixes tu). Després va aparèixer la teva àvia Loeva. Era realment maca i empàtica, amb aquells ullassos de conte de fades i cabells arrissats de princesa. Eren molt maques, i simpàtiques; es desenvolupaven amb els nois sense cap temor a ser jutjades. No intentaven res ni tenien cap intenció oculta. Eren allà perquè volien i se sentien còmodes entre ells. La teva àvia va arribar una hora després. Era més baixeta i més ampla, no estava grassa però sí li feia falta una mica de tonificació. Morena, de trets llatins, no era tan maca com les seves amigues, però tenia el seu encant; a canvi emanava una aura de seguretat molt potent i tant la seva forma de vestir com de caminar em van avisar inconscientment que no tindria possibilitats, la qual cosa era ridícula perquè mai m'havien rebutjat. El pitjor va ser quan la vaig mirar als ulls, perfilats i maquillats amb un fumat marró -el mateix color dels seus ulls-; res de l'altre món, però a mi em varen atrapar. Semblava una persona transparent, sense res a amagar. No tenia pèls a la llengua i era estranyament objectiva i oberta. De les tres

era la que més reia els acudits que per a mi només els nois vèiem graciosos. Quan parlava de la seva mare les paraules sempre anaven barrejades amb afecte i il·lusió i semblava peculiarment unida a les seves amigues. No suportava els comentaris que insultessin la dona i els seus amics, per molestar, solien deixar anar-ne un de tant en tant. Ella els reia l'acudit i després els deixava anar alguna cosa que s'inventava en el moment i que feia que callessin. Quan em va veure per primera vegada, recordo haver vist un indicatiu de sorpresa i un somriure maligne, la qual cosa s'explicaria anys després, quan em va confessar que ella es recordava de la nostra primera trobada -memòria eficient, la seva-.

Vaig tenir sort, les setmanes van passar sense que la meua mare em trobés, i jo, de manera misteriosa, m'havia ajustat molt bé a aquella petita família que eren els meus nous amics. Ja coneixia una mica millor Kyra, però encara no em sentia en la posició que desitjava i ni la posició ni la possibilitat varen arribar fins que no va reaparèixer la meua mare en la meua vida.

En aquell moment, la meua única via d'escapament del seu mal humor, les seves preguntes i les seves candidates era inventar una mentida de les grosses. El destí em va somriure col·locant Kyra al meu costat en el moment en què vaig ensopegar amb la meua mare. I va ser allà quan les coses es varen convertir en una cosa tan problemàtica a la qual a dia d'avui no he sabut donar nom. La mentida va ser fàcil, comuna i poc original, però prou astuta com perquè la meua mare se l'empassés. En resum, Kyra era una noia a la qual jo mateix entrenaria, tant físicament com mentalment per esdevenir la primera adolescent a qui li implantessin l'SKIN, i això es devia al fet que sortíem junts. Com em temia, Kyra va ser capaç de suportar tota la mentida, fins que la meua mare va desaparèixer del mapa, que va ser quan va començar a pegar-me xiscles. Em vaig veure obligat a explicar-li tota la veritat i va ser llavors quan miraculosament va acceptar la mentida.

Després d'això les coses van ser molt ràpides. Entre entrenaments, i estudis i festes ens acabàrem enamorant els dos de veritat. Van passar dos anys. Un any abans a ella se li havia instal·lat l'Skin i entrenats com estàvem tots dos, les destinacions a les quals ens enviava l'empresa on ja havia sortit al mercat eren força diferents.

En pocs anys, la teua àvia es va convertir en una de les figures més representatives del món. Va ser llavors quan tot va donar un gir radical, i el món ensenyà les seves veritables cartes; la gent sortia cada vegada menys, treballava cada vegada menys i moria amb més facilitat. Es van començar a formar les famílies, o clans -com tu prefereixes anomenar-los- i el crim va començar a expandir-se com una

epidèmia contra la qual ningú es veia capaç de lluitar. Tots desesperats per obtenir la joventut eterna, era com una nova droga. Si un home matava, de segur que el seu motiu era implantar-se l'Skin. Estava prohibit implantar-lo en nens, així que l'oportunitat començava a partir dels setze anys. La gent ja no només feia qualsevol cosa per aconseguir diners, sinó que a més ensenyaven als seus fills que havien de dedicar-se al seu cos perquè en el moment en què se'ls implantés l'Skin es quedessin bé i poguessin aconseguir feina. Als 22 anys la teva àvia va parir el teu pare. La nostra felicitat era immensa; era un nen preciós i nosaltres estàvem en una bona situació, però això podria no ser així per sempre. Dos anys abans, la teva àvia havia fet que tots els seus amics i familiars s'implantessin l'Skin per qüestions de seguretat. Poc temps després que el teu pare nasqués, la desesperació en el carrer va prendre uns índexs preocupants i les famílies varen començar a lluitar entre si. El de les famílies ja saps que és hipotètic, que no tots estaven enllaçats per sang; necessitaven una forma d'identificació, derivat de les diferents tribus urbanes. Alguns es vestien d'època, altres es tenyien els cabells de vermell. La meua mare va decidir que fundaria una família. Proporcionar una llar i estabilitat a persones la feia molt feliç, però amb el temps es va fixar que segons quines persones era millor no acceptar-les, així que el primer que se li va venir al cap varen ser les proves preliminars, proves que va imposar la teva àvia i que a dia d'avui són les que han salvat aquesta família de males persones.

Qualsevol que s'unia a la nostra família adoptava el cognom Brigitte, davant dels seus, i tenia l'obligació de tatuar-se aquest llinatge on triés, així quan els governs de les ciutats que encara aconseguien sostenir-se demanaven ajuda a alguna família per a una missió els identificaven segons el tatuatge, que es col·locava al mateix temps que l'Skin. La resta de la història és pura evolució.

Kyra va tenir les teves ties Nina i Ricci. Va agafar el comandament de la família, reformà les normes a les actuals i es va fer sabedora de tot el que passava dins del districte familiar. El teu pare va créixer enamorat de la teva mare, a la qual coneixia com la seva cosina, i "a penes" va saber que en realitat no eren cosins de sang va prendre la determinació de casar-se amb ella. Als setze anys ja l'havia deixat prenyada. Va ser llavors quan vares néixer tu i tant Kyra com Loeva, que era la seva segona en el comandament, varen decidir que el millor era enfortir les normes i els entrenaments, crear una família invencible que pogués protegir no només el teu futur, sinó també el dels teus fills i néts».

- No tens cap dret a parlar com ho fas de teva àvia lara, ja que des del moment en què vas néixer dedicà la seva existència a tu, tant o més com ho va fer amb els seus fills.

lara va quedar callada. Entenia per què el seu avi li explicava aquella història, i també sabia que l'havia resumit considerablement; només volia que entengués que la seva àvia havia passat per moltes coses per arribar a ser el que era i que el seu esperit de lluita mai havia estat trencadís, però aquestes no eren excuses. Ella també tenia una història d'amor que es mereixia un final feliç.

Havia conegut un noi uns mesos enrere, el dia que li havien comunicat que s'havia de casar amb algú a qui no estimava. L'havien portat a una festa de jardí, plena de gent desesperada per lluir les seves cares joves, els seus cossos magnífics i la seva malgastadora quantitat de diners. Odiava tot allò, i a sobre el seu suposat promès arribava tard. No va aguantar més, o sigui que en el moment en què ningú mirava va desaparèixer, es guillà per la cuina i s'endinsà als passadissos de la gegantina mansió de la seva àvia.

S'endinsà tant en aquell lloc que al final, perduda, va entrar en una habitació a la recerca d'un lloc on descansar de la cursa. El que es va trobar dins però era més gran que la seva pròpia imaginació. Semblava una casa, una de molt antiga, i petita.

S'hi entrava pel que semblava un hall. Hi havia una tauleta de marbre rodona i uns mobles que eren del mateix material que els que tenia la seva àvia a la sala d'exposicions, fusta. A la paret esquerra hi havia un mirall, amb les vores del mateix material, i a la dreta, petits quadres que semblaven contenir fotos a dins, però no eren fotos digitals ni es movien; semblaven d'un material tou i llis, a més de fàcilment rompible. Passat el llindar en aquesta mateixa paret, en un espai que li semblava diminut, hi havia el que pareixia una cuina, taulell, un aparell que tirava gas i foc i una nevera antiquíssima. Va sortir i va obrir la porta corredissa que abans li havia quedat davant, no sense abans aturar-se a buscar un botó o que s'obris sola. Dins les coses eren una mica més grans, més mobles de fusta, un sofà molt vell, els electrodomèstics més ancians que es podia imaginar... Va obrir la porta cap a la següent habitació, emocionada pel que es podia trobar. I llavors el va veure: estava estirat cap amunt en aquell llit antic, envoltat d'encara més fusta i d'electrodomèstics vells. Mirava al sostre, o dormia. lara per la curiositat només va poder acostar-s'hi per veure si encara

respirava. Tenia els ulls oberts i quan ella va estar prou a prop li va somriure; ella va donar un saltet per enrere, però amb intencions de saber què el feia tan feliç va mirar al sostre. Milers de fotos, imatges totes d'aquell material tou, pel que semblava. Totes de persones a qui coneixia més que bé i en totes hi havia una cara concreta que li resultava pesada, la seva àvia: D'infant, d'adolescent, a la platja, amb el seu avi, amb la seva àvia Loeva i la seva tia Helena. Fotos de la seva besàvia, dels seus oncles tots joves posant en fons que ella mai havia vist, tots desprenent una felicitat insòlitàment envejable. Borratxos, ballant, menjant en festes on hi havia molta gent junta bevent i ballant amb un dimoni i on tots vestien amb texans i camisa blanca. Vestits amb robes estranyes o disfressats d'animals i altres criatures. L'expressió de la seva cara va ser d'un blanc total del qual aquell noi la va ajudar a sortir. Era tan bona persona, tan agradable i tan semblant a ella... A ell també li semblava absurd aquell compromís, com també li semblava que als pobres nuvis no els estaven donant l'oportunitat de ser feliços, com ho semblaven aquelles persones de les fotos.

lara li va donar la raó en tot, però no es va atrevir a confessar que ella era la núvia. El següent a aquest dia varen ser moments perfectes, semblava que el nuvi al final no s'havia presentat, però això no li evità un bon sermó. Ella estava terriblement enfadada amb la seva àvia, que pel que semblava havia estat tan feliç i havia tingut una vida tan fàcil ... I així i tot desitjava arruïnar la d'ella.

En aquells moments, l'únic que l'ajudava a seguir endavant era Erik. Erik ho havia solucionat tot en un dia, amb ell es trobaria cada dia durant els tres mesos previs al casament, d'ell s'enamoraria i amb ell compartiria les seves primeres relacions. Quan estava amb ell tot era perfecte, només eren ells dos i la felicitat que els corrompia i tot es va acabar en el moment en què ell li va enviar una nota: "Hem de parlar", li havia posat, "no puc seguir amb les mentides, vine a veure'm". I en això l'havia enxampat la seva família, anant a veure'l. Ara mai sabia per què s'havia acabat la seva felicitat. I malgrat el discurs del seu avi només se li acudia que la culpable tenia la seva mateixa sang. La seva sang l'estava condemnant a ser infeliç per la resta de la seva vida.

20 de desembre del 2050. El pavelló on tindria lloc la cerimònia de noces estava inundat de gent. Tots els membres de les famílies tant Brigitte com Alleis estaven convidats. Ni la núvia ni el nuvi hi eren presents encara i com no hi havia res més de

què parlar els convidats es van posar a especular sobre la decoració triada o el possible vestit de la núvia infeliç.

Allunyada de tota aquella xerrameca, i embolicada en les seves cabòries, es trobava lara, en una habitació, envoltada d'estilistes i dissenyadors: un maquillant-la, un altre fent-li fotos i la llista s'allargava. Aquell seria l'últim dia de la seva vida i el primer del seu infern. Com no havia rebut notícies d'Erik en els últims cinc dies, tampoc havia volgut dirigir la paraula a ningú de la seva família, ni tan sols a la seva mare, ja que aquesta s'havia enfadat i s'havia posat de part de la seva àvia. Loeva va entrar per la porta en el minut en què les primeres campanades van sonar i va fer que tots els professionals deixessin l'habitació. La seva àvia encara no li havia dit res, però ja sabia de part de qui estava.

- La meva nena... què maca que ets, cel...- lara es va limitar a callar. Ella es veia horrible, tot li semblava insanament horrible. - No ens has dirigit la paraula en gairebé una setmana, no em sembla just.

- Just? Estàs parlant de justícia? És que això ara us importa, àvia? Em casareu amb algú a qui no estimo!!- lara va començar a plorar i Loeva se li va acostar suaument, agafant-la per la cintura.

- Saps? Si Kyra ha planejat això és perquè té un pla- la nena va deixar de plorar per un segon. El pla estava més que clar, fotre la seva vida. - Conec la teva àvia des de fa moltíssim temps i sempre que fa un moviment tan dràstic és per una bona raó. A mi i als altres gairebé que ens va obligar a col·locar-nos l'Skin. Vaig estar gairebé un any sense parlar-li, les coses es van posar lletges. Així que vaig anar a cercar feina, em varen preguntar qui m'havia col·locat l'Skin i això em va salvar la vida. "A penes" vaig poder contactar amb ella em va perdonar i em va introduir en la família Brigitte.

- M'estàs dient que hauré d'esperar un any per veure el costat bo a tot això? Dubto que hi hagi un costat bo, àvia...- la noia sospirà més calmada i llavors Loeva, amb més energia i felicitat, li va respondre l'únic que li era necessari saber.

- En un, en dos, en vint o dins d'un minut has de tenir una fe indestructible en Kyra, cel, que ella sap el que fa. Tu preocupa't per ser feliç i veure el costat bo al dolent. Aquelles paraules certament van animar lara, encara que no li infonien suficient confiança. Així i tot, volgués o no, ja no hi havia marxa enrere.

Era al llindar de la gegantina porta, el seu pare la portava de la mà. Tots la miraven i ella es resistia a mirar-los; només mirava a terra, els pètals de roses que queien lleugers als diferents parells de sabates, a qualsevol cosa menys al capdavant, on es trobaria amb aquest incert pla de la seva àvia i amb la desgràcia d'haver perdut el seu amor. Aquest li va estendre la mà quan la tenia al costat. El seu tacte li va recordar el del seu amant, però es va convèncer a si mateixa que això era el que volia creure. Van iniciar els vots i la boca se li va assecar. Tot just va poder dir el "sí, vull". Llavors li va tocar al nuvi, i en aquest moment va estar convençuda que no era la seva imaginació, es va girar per mirar-lo i el va veure allà, al seu costat, casant-se amb ella amb un somriure als llavis que estaven a punt de besar-la. El món va cobrar sentit novament i encara amb més força. No sabia com ho havia aconseguit, però la seva àvia era clarament un geni, li havia donat el que volia i de la manera més perfecta que se li acudia; mai podria perdonar-se a si mateixa tot allò. I com Loeva li havia dit, simplement va deixar de pensar, va començar a ser feliç i ni tan sols va preguntar com havia acabat així.

Aquella nit, Erik li ho va explicar tot. Li va contar com s'havia trobat amb Kyra parlant amb el seu avi i dient-li que ella no podia obligar la seva néta a casar-se amb un desconegut si no estava preparada. Ell s'havia unit a la conversa i al final es va arribar a saber el que passava entre tots dos. Kyra -segons ell- havia rigut molt i li havia dit el que li havia de dir. Pel que semblava, aquell dia que no podia seguir mentint-li en realitat li volia demanar que es casés amb ella. La seva àvia li havia parat un parany perquè n'aprenqués. Ho sabia perquè Erik, després d'acabar la història, li havia donat una carta de Kyra, en què ella mateixa li ho confirmava:

"I ara, ets part de mi i de la meva sang. Lamento molt que t'hagis fet a la idea que d'alguna manera podria tan sols pensar posar-me en contra teva; jo només busco la teva felicitat, i lamento que els meus mètodes siguin tan poc agradables però són els més eficients. A partir d'ara has de deixar de pensar en mi, o en algú més. Dedica't a ser feliç i a transmetre felicitat, perquè en el fons això és una cosa que si no l'experimentes mai la recuperes. Ja fos en la meva època o en la teva, que un humà sigui feliç és el que farà que el món se segueixi movent demà."

Ja sigui en el passat, el present o el futur, les coses que fan la vida més suportable i el món, món, són la felicitat i la constància. Els humans hem de caminar per la vida amb el cap ben alt i mirant al front, feliços i confiant en les persones que ens estimen.

A LA SABANA

Laura González Caballero, de 4t C ESO

Accèssit 2n cicle ESO

Em va despertar un raig de sol discret i indecís. El meu fràgil son, que per fi havia aconseguit conciliar després de tantes hores d'intent, va ser interromput per la increïble alba de la sabana. Feia ja uns quants dies des que vaig decidir sortir del meu poblat per cercar aventures, i em trobava tot sol, perdut enmig d'una càlida plana. Havia perdut el camí que portava al poblat del qual tant parlava el meu avi, i del qual no aconseguia recordar el nom. L'omnipotent desig i valor que tenia quan vaig prendre aquella inoportuna decisió de marxar, s'havia esfumat, com un moix quan s'espanta. «Què ingenu, Kebe», em deia la meva consciència.

La fam em turmentava des que se'm varen acabar les provisions —les quals només em duraren quatre dies-. Sentia el meu estómac aferrat als ossos de la meva esquena, que demanava a crits qualsevol cosa per menjar. La set, el pitjor enemic de l'home aventurer, també feia dies que m'anava matant lentament.

Vaig mirar al meu voltant, i em vaig sentir més perdut encara. Res. Davall els meus peus, terra seca poblada amb espesses mates de gramínies i, molt lluny, un miserable arbre.

El cel ja s'havia pintat d'un blau clar pur, on no hi havia cap pinzellada de cap núvol. S'anunciava un altre dia com l'anterior: càlid i sec, molt sec.

El meu instint de supervivència em va guiar durant tres hores per la meva nova ruta. Cansat i desolat, vestit encara amb els mateixos draps bruts amb els que vaig sortir de casa, em vaig agenollar en terra i vaig obrir els braços cap al cel en forma de pregària, i vaig demanar als meus Déus qualche senyal que em pogués guiar per prosseguir la meva inacabable fugida del no-res.

Un ocell el nom del qual desconec em va despertar en picotejar-me el front. Suaument el vaig espantar amb la mà i em vaig asseure a pensar. Vaig pensar en la meva mare. Què devia estar fent ara?

Estaria preocupada per mi, o ni tan sols s'hauria assabentat de la meva absència? Des que va morir el meu pare ella complia les tasques de tots dos, i just tenia temps per a tots els meus germans. Jo, que era un dels menors, sentia com si ningú s'adonés de la meva existència, com si ningú valorés la meva persona. Per això vaig voler fugir, per trobar un lloc millor per viure. Però ara sabia que moriria en l'intent, i em vaig sentir vertaderament un inútil. Vaig tornar a tombar-me quan em vaig sobresaltar en percebre un punt negre a l'horitzó. Era la meva imaginació?! Em vaig aixecar i vaig córrer, córrer com mai ho havia fet, com si el meu cos hagués oblidat de sobte la meva flaqueza.

-Gràcies, Creador, per escoltar les meves pregarries! Gràcies!- me'n record que cridava.

Quan per fi vaig arribar, vaig poder observar que es tractava d'una casa com les del meu poblat. Tenia la planta circular construïda amb molts de pals i fulles coberts de fang, i un sostre fet de palla amb una forma cònica. Encara a uns quants metres de distància d'aquell senzill estatge, vaig escoltar un soroll. La por va fer que em detingués i em vaig tombar en terra, amagat entre l'alta vegetació del terreny. De sobte, vaig veure un noi que devia rondar els vint-i-cinc anys, el qual sortia enfurismat de la casa amb unes fletxes i un sac que pareixia buit a les mans. Es dirigia cap a l'horitzó, amb el pas lleuger i decidit. A poc a poc em vaig anar aixecant i, molt lluny de mi, vaig poder veure un petit grup de gnus. Per les seves petites proporcions, vaig deduir que es tractava d'un grup de femelles i de cries, i que aquell personatge que acabava de veure anava a alimentar el seu estómac amb la seva pròxima caça.

Armat de valor, sense pensar-m'ho dues vegades, vaig entrar corrent dins el petit habitatge —que per cert, estava en molt mal estat—. Em va agafar per sorpresa una terrible olor d'excrement que quasi em va fer caure d'esquena, però vaig continuar amb la meva cerca de qualque cosa per alimentar-me. Aquesta no va tenir molt d'èxit: només hi havia una estora que cobria el terra brut, un morter, una tassa blanca i dos pots d'espècies. «És clar, no tenia menjar i per això va se'n va anar a cercar-ne», vaig pensar. «Però aquest individu no beu res?». De sobte, vaig sentir un cop enorme a l'esquena que em va ensorrar i vaig perdre el coneixement.

Un altre pic vaig tornar a aixecar-me juntament amb la sortida del sol. Què havia passat? Encara sense obrir els ulls, em vaig tocar l'esquena i em vaig estremir davant el monstruós dolor que sentia. Va ser llavors quan una mosca es posà sobre el meu nas, i vaig recuperar el sentit de l'olfacte en sentir una nova olor. Vaig obrir els ulls i em vaig trobar en el mateix lloc que el dia anterior, quan espiava el caçador. Però no em trobava sol. Em vaig girar, i vaig pegar un bot en veure aquella cosa tan espantosa que hi havia al meu costat. El crit que vaig fer segurament el va escoltar fins i tot la meva mare, que segur que es trobava molt lluny d'aquí on era. De cop i volta, vaig sentir com em marejava. Aquella bèstia era la reencarnació de tots els meus malsos. Només un beneit podria haver tingut la idea de posar-ho al meu costat. Allà hi havia un cap tallat de gnu, amb el coll regalimant sang a borbolls, amb la mirada perduda cap a l'obscuritat de la mort i amb un miler de mosques al seu voltant. Des d'una considerable distància, vaig examinar el cap en qüestió. I llavors darrere d'aquest vaig trobar la mateixa tassa que havia vist a la barraca del caçador, però ara plena d'aigua. De seguida me la vaig beure, i vaig notar com el deliciós líquid fresc recorria la meva gola, que feia segles que no refrescava. Quina meravellosa sensació, aquella! I en aquell moment vaig arribar a la conclusió que l'home simplement va voler fer un acte solidari amb mi, i potser pretenia alimentar-me amb aquell monstre. Perquè això és el que era, un monstre espantós.

Vaig espantar immediatament les mosques que el poblaven, i vaig procedir a ensumar-lo. Quasi retorn l'aigua que acabava de beure. Vaig mirar el cap i, tot seguit, el meu petit cos, fràgil i prim, pel qual em preocupava des de feia temps. Era repulsivament repugnant, però seguia sent un regal, així que sense ensumar-lo molt, vaig pegar una mossegada al coll de l'animal i me'l vaig empassar sense "a penes" assaborir-lo. La carn, crua i coberta per una estranya brutícia, no tenia el sabor que m'havia imaginat. Vaig tornar a mossegar un altre tros, aquesta vegada assaborint-lo. Magnífic. Exquisit. Una delícia. Així que em vaig menjar gran part del cap del gnu, que va fer que el meu estómac per fi callàs, i vaig quedar tan ple i satisfet que em vaig disposar a donar les gràcies a aquell home beneit que m'havia salvat la vida, i que feia uns moments vaig pensar que era l'home més malèvol que tocava terra.

LA CASA NO DESCANSA

Laura Gómez Lindo, 3rB ESO

Accèssit 2n cicle ESO

Cada persona té una vida, una història, uns fets que poden passar que la marquen per la resta de la seva vida. Però igual que quan un tassó es romp, ja no queda igual que abans, tot i que l'intentis arreglar.

Aquesta història, aquesta vida, també pot afectar l'entorn on es troben els familiars, "inclús" les cases... Cases, llars, llocs que passen d'una família a una altra, on pots viure amb preocupacions o sense, amb facilitats, comoditats o simplement felicitat. Però les coses que imagines, sent felicitat a la teva llar, poden anar-se'n amb facilitat. Una persona pot emmagatzemar tanta tristesa, i tanta malícia provocada per ella, que impulsa les persones a llevar-se la vida, a no continuar passant aquest sofriment, però ¿qui ha demostrat que quan mors s'acaba la teva història, la teva vida? Pot ser tant el que deixes per fer o el que et queda per viure que pots seguir aquí, de forma invisible, amb la tristesa a la mateixa casa, a la mateixa llar, tot i que no es vegi. Suposo que a això se'ls diu esperits, les ànimes de les persones mortes que segueixen vivint. Dit això serà millor que comenci la meua història pel principi, en la qual jo, una adolescent de catorze anys, he estat present, en tot moment, amb temors. He tingut la sort de seguir amb vida, i poder relatar aquesta història.

Tot va començar un dia normal d'institut. Passant pel passadís de tercer amb les meues amigues s'apropa una nina, na Sofia, una antiga amiga que em conta, quasi sense alè, que ella i uns amics varen entrar a una casa; millor dit, la casa. Tot el poble coneix la casa, duu abandonada molts d'anys.

Que jo recordi sempre ha estat en venda. És una casa de somni en un poble petit com és aquest. Té un jardí molt gros, ple d'arbres, herbes enfiladisses, que amb el temps han anat envaint quasi tot l'espai, i entre aquest espai verd sobresurt una casa, més ben dit un xalet arruïnat pel temps, i un mur en el qual s'hi troba un número de contacte amb el títol de "se vende". Això és el que es veu des de fora, /o conegut.

Com deia, ens va contar /o al·lucinant que era aquella casa, /o gran; era inimaginable. Li vàrem fer un munt de preguntes, i va proposar-nos entrar-hi. Ens va parèixer una idea fantàstica, ja que coneixeríem el que ens havíem imaginat durant anys. Doncs sí, havíem quedat aquella mateixa tarda, a les sis. N'Aina va venir abans a ca meva i com que visc a un carrer més avall anàrem cap allà. Però ens vàrem retardar...

Quedàrem a una guarderia que està just devora de la part de darrere de la casa. Estava clar que si no hi eren elles no entraríem totes soles. Però des de lluny s'escoltaren nines cridant el nostre nom, ens hi fixàrem i aquelles veus venien de la casa. A la part de defora de la casa, paregut a un porxo, s'hi trobaven na Roser i na Petra. Decidírem entrar per trobar-nos amb elles. Hi havia una barrera destrossada que deixava lliure el pas a les persones. Tot era ple de males herbes, més de les que ens imaginàvem; allò pareixia un bosc: les fulles i les branques dels arbres omplien el cel, però la casa era /o bastant gran com perquè es veiés i, per sort, també les vàiem a elles. Quan vàrem arribar quasi saltant per les herbes, els demanàrem per na Sofia i l'altra gent, però ens informaren que ja se n'havien anat. Elles eren unes de les que havien entrat l'altre dia i decidírem no perdre més el temps i entrar amb elles.

Baixàrem d'aquella mena de porxo i ens encaminàrem més endins encara. Hi havia més herbes, però allò era enorme. A la dreta hi havia una espècie d'estany petit amb pedres que l'envoltaven. Seguírem endavant i ens trobàrem una font. Vaig quedar atònita amb la font; era una font antiga, rodona, ni molt gran ni petita tampoc. En sortia un nen, com un àngel, estirant tot el cos, i amb el cap mirant cap a dalt. A la dreta hi havia dos esglaons i, just davant, hi havia una piscina, amb l'aigua verda, d'un verd fosc, i a dins hi havia un munt de botelles buides i fustes. Vàrem passar amb molt de compte per devora la piscina, ja que hi havia un arbre just devora, i passàrem pel fil. Seguírem caminant i allà hi havia la casa.

Tenia les portes obertes, era enorme -més encara del que havíem imaginat-. Al terra les rajoles eren negres, amb un escampat de pintura blava fet per algun intrús que segurament hi havia entrat abans de nosaltres. Encara hi havia el got de pintura amb el pinzell tirat pel terra. Davant hi havia un passadís d'esquerra a dreta que s'obria a partir d'un arc enorme. A l'esquerra, una espècie de saló enorme. Al costat d'aquest rebedor hi havia unes escales de caragol, també amb les rajoles negres. Tot estava en silenci... nomes se'ns sentia a nosaltres, a na Petra fent bromes sobre la dona de la

casa, fent burles. A mi no em feien gràcia. Començava a tenir por per la història que ens havien contat sobre aquell lloc.

Molta gent diu que en aquella casa va passar una tragèdia a una família que hi vivia. El nin va morir ofegat a la piscina perquè es drogava, i la mare, del sofriment, es va suïcidar penjant-se d'una corda. És per això que no em feien gens de gràcia les burles, i aquestes burles mesclades amb la casa abandonada, amb el silenci, van fer que comencés a tenir por. Por, un sentiment que fa imaginar que et passarà o que pot passar /o pitjor. Volien pujar les escales, i estava clar que jo no em quedaria tota sola, així que amb por o sense ella les vàrem pujar. Na Roser, tenia també la mateixa por que jo o més, tampoc li feia gràcia tot allò. N'Aina, però, volia recórrer aquella casa mil·límetre a mil·límetre, no es volia perdre res. Na Petra anava al davant i ens barallàvem pel lloc, ja que ninguna de nosaltres volia anar la darrera, per si les mosques. Hi havia dues habitacions, i dins cadascuna d'elles hi havia un bany. La de la dreta era normal, amb una espècie de barra americana en una habitació. Sortírem d'aquella i vàrem haver de passar pels cristalls de la finestra enorme que ocupava tota la paret que separava la paret esquerra de la dreta, hi havia un forat en el cristall. A una de les habitacions de l'esquerra ens vàrem quedar sorpreses, hi havia un bany. A la dreta, just davant del bany, una espècie d'habitació més petita amb un arc. Més endavant, l'habitació. Vàrem suposar que seria la del nin, ja que hi havia uns dibuixos a la paret. També hi havia una porta, que era la que donava defora, a un terrat. Se'ls va ocórrer la "fantàstica" idea de pegar-li cops perquè s'obrís, però per molts de cops que li donéssis no s'obria. A més feia molt d'escàndol i varen decidir parar. Vàrem sortir d'aquella habitació per anar a baix. Ja no em feia tanta il·lusió seguir estudiant aquell lloc, perquè ara amb /o que ens trobàvem era, segons entraves, un arc enorme; estava tot fosc. Vàrem entrar i no sé com, però sense adonar-me'n ja estàvem en marxa. Hi havia quatre portes només en aquell passadís de la part de baix. Dues portes estaven tancades i les dues altres, obertes, però era molt fosc, massa, i amb la foscor del passadís il·luminat només amb la llum del mòbil, mesclat amb la d'aquella habitació... no vàrem voler arriscar, així que vàrem seguir cap endavant. Hi havia una cuina: era rodona, allargada, amb un telèfon penjat a la paret. Na Petra va fer la gràcia agafant el telèfon i dient "Hola? Sí? Som aquí!", amb una veu ronca. I el va deixar despenjat. Vàrem seguir cap endavant. Ara ja estava tot més il·luminat. Hi havia unes altres escales, però aquestes eren rectes. Al final hi havia unes altres escales. En aquell moment odiava les escales... però bé. A la dreta hi havia una altra porta, una habitació

normal. Vàrem pujar les altres escales del davant i, quan la vàrem obrir s'anava veient una sala immensa, que sospito que no seria una habitació, ja que no tenia bany; era grandíós aquell espai. A un costat un esglaó amb un arc separava un quadrat amb una finestra. Per les finestres s'hi veia tot el poble, tot. Després de fascinar-nos amb aquella vista, baixàrem. Quan tomàrem a la cuina, érem na Petra, jo, n'Aina i na Roser. En un silenci creuàvem la cuina, però de sobte... sonà una música terrorífica, de les de pel·lícules de por. De l'ensurt totes ens vam xocar unes amb les altres. N'Aina, que anava darrere meu, em va trepitjar, o més ben dit em fregà amb els peus, i jo em vaig agafar a ella, empenyent-la cap endavant. Una riallada de na Petra em descompongué, i veient que tenia el mòbil a la mà ho vaig entendre tot. Li vaig pegar un cop de puny, com les altres, i seguírem cap endavant. Estàvem al rebedor, i /o únic que ens faltava d'aquell lloc era, a part de les habitacions que havíem deixat al darrere, el saló. Varen entrar na Petra i n'Aina, i ens varen mostrar sorpreses que hi havia una caixa. Ens la varen mostrar. Era de cartró coberta d'una tela amb purpurina dorada, no pareixia gran cosa. Na Petra va mirar a un costat i va retrocedir, amb un "jo allà no m'hi fic". Hi havia finestres, i una porta amb cristalls, però estava tapat tot amb ciment. Suposo que és perquè la gent no entri, però no els serveix de gaire... Vàrem sortir definitivament, tornant per on havíem entrat. A punt de sortir vaig mirar al terra, i vaig veure una fusta en forma rodona. Vàrem suposar que seria un pou o una cosa pareguda, però ho vàrem alçar i hi havia com una espècie de palla, o d'herbes seques. Ho vàrem tocar un poc per damunt i no era res. Posàrem la fusta al damunt i sortírem. Volíem saber més d'aquella casa, i se'ns va ocórrer la idea de cridar al telèfon de la casa, per també gravar qualche cosa, per fer una mini pel·lícula. Ens el va agafar una dona, estrangera, amb una veu greu, i cansada. Li demanàrem per la casa i ens digué que ja no treballava per aquella gent, que ja no tenia res a veure amb allò. Eren tantes les preguntes que ens fèiem...

Per què ens havia tallat d'aquesta manera? Per què ja no "treballava" per a aquella gent? De què treballava? On era? I per què encara hi havia aquell número si no hi tenia res a veure? Eren moltes preguntes que no tenien resposta i que ens rondaven pel cap, una vegada i una altra. Les respostes eren que ens havia tallat perquè no volia xerrar del tema, no hi treballava perquè els amos ja no hi eren, treballava de serventa, i potser s'encarregués de vendre la casa, i per últim, encara hi havia aquell número perquè la dona no volia que es vengués la casa. Però per què?... Una altra pregunta sense resposta, però aquesta no la sabíem contestar. La pregunta que

sempre ens havíem fet és per què amb /o gran que és i /o fantàstica... no enteníem com és que no tenia amos, des de feia tants anys.

Al dia següent, a l'institut, vàrem parlar amb na Sole. El seu pare treballava en els arxius del poble, és a dir, que podia sabre tot /o que s'havia de sabre sobre qualque casa, territori, sabre en quin any havia estat construïda, qui hi havia viscut. Decidírem anar-hi. Fet. Quedàrem na Sole, n'Aina i jo per anar a cercar informació. N'Aina li demanà al seu pare si sabia qualque cosa sobre aquell lloc. Li va contar que hi vivia un home tot sol, però que va donar la casa a uns estrangers, i que estava en venda feia devers... setze anys. DONAR, va DONAR la casa. A qui se li passava pel cap donar una casa com aquella, a no ser que se'n volgués desfer? I la va donar a algú estranger. Tot concordava. La que ens havia agafat el telèfon era estrangera. Amb això en el cap vàrem començar a cercar entre un munt de papers a l'oficina del pare de na Sole. Vàrem trobar: "cases en venda el 1996", fa setze anys. Cercàrem i vàrem trobar la foto de la casa. Estava en millors condicions, sense tanta mala herba, normal. Suposo que la foto va ser feta fa setze anys. Posava que els seus antics propietaris eren John Haidin i Sandy Ford; eren noms estrangers. Més coincidències. Ens vàrem començar a posar en marxa, a cercar qui era aquesta gent. Per Internet no sortia res, per això decidírem anar a la biblioteca, a cercar en els diaris antics, a veure si per sort trobàvem informació. Abans m'havia cridat en Sebastià, el meu al·lot. Li vaig contar tota la història i em va dir que ni se m'ocorregués tornar-hi a entrar, si hi volia entrar seria amb ell. "M'estimo més entrar amb ell, quants més siguem, millor", pensava. Arribàrem a la biblioteca, però... per on començàvem? Era millor demanar-ho. La bibliotecària ens va mostrar el passadís dels diaris antics, una secció plena. Teníem tasca per a una setmana. Però ens repartírem els diaris de l'any 1996. Res, res de res. Ja ens començàvem a rendir quan n'Aina trobà una notícia: "Una dona mor penjada de l'arbre de la seva casa i, poc després, el seu fill, ofegat a la piscina per una sobredosi". La fotografia mostrava la senyora i el nen. Cercàvem els noms: Sandy Ford, Jonathan Haidin. No ens ho podíem creure. A mi em va passar un aire fred, i sentia com el cor em batejava, cada vegada més ràpid i més fort; la suor freda em va arribar al front. Després de quedar-me en blanc vaig mirar les meves amigues: N'Aina, amb la mirada perduda; na Sole amb la mà als ulls. Lo primer que se'm va passar pel cap era que no sortia res de l'home, el marit; de John Haidin. Seguírem llegint i posava que el seu marit ja no hi era quan trobaren els cadàvers. On era? Era viu? Si era viu, on podia ser? Més avall posava que el trobaren

en un bar; també morí, per un còlic. Déu meu, no en va quedar ni un! Ens en duquérem el diari. Estava clar que no ho voldríem deixar aquí. Fins que no descobríssim què tenia aquella casa. El misteri moltes vegades a les persones ens fa pensar que l'únic que volem és descobrir què passa, què volem trobar, sigui com sigui.

Soterrani. Allà potser hi havia totes les respostes. Amb dubtes, però, decidírem entrar. Millor esperaríem a l'endemà. Amb més gent, menys por. Això ja no feia tanta gràcia ni em feia tanta il·lusió, perquè començaven a passar-me coses rares. A ca meva, em vaig estirar en el llit per veure amb el portàtil amb en Sebastià una sèrie que no havíem pogut veure. La vaig deixar en pausa, perquè la meva mare ens va demanar si volíem anar a sopar qualque cosa. Quan vàrem tornar sentíem veus. L'ordinador s'havia posar en play, tot sol. Els meus pensaments varen pensar en el que havíem fet tota la tarda, i en Sebastià em va prevenir, i em va preguntar si encara volia anar allà... Vaig pensar-ho un moment i li vaig fer que sí amb el cap, però insegura. Si no descobria /o que estava passant i per què no descansaria. A l'institut vàrem informar na Sofia; els seus amics; vaig cridar en Sebastià, que vendria amb en Joan; i la seva novia na Roberta. Ja arribava el moment d'entrar. Jo estava amb el cor encongit, però tot va fugir quan en Sebastià va venir per darrere i em va fer un petó. Ara no era por el que sentia, era el cor que es relaxava; al meu estómac hi havia milers de papallones que em feien pessigolles. Amb la meva mà a la seva, entràrem dins. Tota la tropa, tots amb por, però junts. Varen passar al davant tots i na Roberta em va demanar pel tros de fusta rodó que hi havia al terra. Li vaig explicar que no hi havia res a baix, que no entenia per què hi havia això. Però vaig tenir un cop de mala sort. Quan sortia d'allà damunt el meu peu va descobrir un forat on quasi caic, però per sort na Roberta va tenir un reflex i em va agafar pel braç. El cor m'anava molt ràpid, i decidírem anar amb els altres abans que ens perdéssim. Vaig aprendre a no confiar en res del que hi havia allà dins, pensant que quasi podia haver caigut o quedar-me encaixada. Tots eren davant d'una porta petita, amb les plantes enfiladisses que la tapaven quasi tota. Tots estàvem en silenci, pensant què dir, què fer. Estàvem preparats, amb llanternes, uns amb martells que s'havien trobat per dedins, fustes. Amb les fustes que havien agafat llevaren les herbes enfiladisses, i provaren d'obrir la porta. Però estava tancada en clau, com era normal, però en Joan, que està boig, va destrossar el pom de la porta. Lo estrany va ser que la porta, quan en va caure el pom, va obrir-se tota sola. Com si una corrent d'aire hagués passat, amb el renou d'una porta oxidada pels anys i l'olor de guardat, de pols, ens trobàrem a un lloc tancat. No m'agradava gens aquella foscor

que sortia d'allà dins; suposo que ni a mi ni a ningú. Vaig quedar-me amb la ment en blanc uns quants segons, no reaccionava. Què podia haver-hi allà dins? I amb la pregunta que m'envaïa el pensament sortírem d'aquest lloc. Vàrem encendre totes les llanternes, posàrem en posició els martells i fustes per prevenir. Ara... qui entrava primer i qui quedava l'últim... N'Estefan, un dels amics de na Sofia, va decidir anar davant, i na Petra i n'Albert varen quedar darrere. Ja estàvem... el meu cor anava com si acabés de córrer una marató. La suor era freda. Davant meu hi havia n'Aina. Darrere, en Sebastià, que abans d'entrar m'havia fet un somriure. Il·luminava al davant, però de tant en tant al terra. Els esglaons eren de ciment; les escales, molt petites però altes; la pols feia que hi hagués atxems. Les teranyines ocupaven quasi tot el sostre. Vàrem sentir un crit i el meu cor va fer un volt. Era n'Aina. Tots vàrem quedar parats i la il·luminàrem. Una aranya havia baixat i li havia tocat els cabells. Després d'aquest ensurt seguírem. Per fi es varen acabar les escales. Hi havia una petita finestra per on entrava un poc de llum, així que apagàrem les llanternes. Tot era ple de caixes, mobles, pols i més pols. El sol se'n va anar d'un moment a l'altre. La porta oberta es va tancar, les caixes varen caure. Al davant ens en va caure una que es va obrir, i en va sortir un diari. El vàrem obrir. Eren pàgines en blanc, només estava escrita l'última. Posava: "Per llegir aquest diari hauràs de mirar a l'armari". Això ja no era tan bona idea. Era gran, no havia corregut una marató, havia donat la volta al món corrent. Na Sole es va posar a plorar, jo l'únic que vaig fer era abraçar amb força en Sebastià. Na Sofia va córrer cap a la porta, però ja estava tancada. En Joan va decidir anar a cercar l'armari. Començàrem a treure de damunt els mobles les mantes que els tapaven. Hi havia un armari al fons. Tot era molt fàcil. L'armari era /o únic que no hi havia tapat. L'obrírem. Una manta blanca va caure sobre nosaltres, pesava. Era com si ens hagués caigut un munt de mantes, nòrdics. Al damunt era tot fosc, però davall d'allò una petita llum il·luminava, i en el seu centre, una dona vella que s'apropava a nosaltres, i sortia de la llum. Estava seriosa, es va aturar davant nostre, ens mirà i va sortir d'allà, com si volgués que la seguíssim. Vàrem sortir. No m'ho podia creure. Érem defora. Na Sofia acompanyada de na Petra va sortir corrent. La dona es va girar i amb un moviment amb la mà va tombar-les al terra, deixant-les inconscients. En aquell moment pensava que això no ens podia estar passant a nosaltres, que era impossible, que això no podia existir, i em vaig convèncer que no. Però la cara de la dona era la de Sandy, la que va viure en aquella casa, i que es va suïcidar. Vaig mirar l'entorn, tot era molt diferent. No hi havia males herbes fins als genolls, era tot ben col·locat, no hi havia "a penes" herbes enfiladisses. La dona va

pujar els esglaons per entrar a la casa. Ens vam mirar uns amb els altres, no podíem creure el que vèiem. N'Aina tremolava, en Joan estava blanc, na Rosa no parava de xerrar flux coses sense sentit i els altres ploraven. La vàrem seguir. La casa no tenia res a veure amb el que havíem vist fins llavors. El rebedor era net, amb mobles; al saló fosc estava il·luminat a cada racó. Ens va fer pujar les escales de caragol. I entràrem a l'habitació de nin petit. El nin o adolescent devia tenir setze o desset anys. El pare el cridava i li pegà un cop de puny. L'home, que vàrem poder reconèixer, John Haidin, va sortir de l'habitació. La mare, Sandy, però, ara era jove, va atracar-se al nin. Ell plorava, però va ser tanta la ràbia del nin que el va empènyer cap enrere i se n'anà. Sandy va quedar plorant. La vella ens va fer seguir el nin fins a la part de dalt, aquell lloc fascinant d'on es veia tot el poble. Allò era un estudi. El nin va treure unes pastilles del calaix, i se les empassà totes. Va baixar i trontollant va anar a baix, a la piscina, i allà va caure. Ella en sentir l'aigua va anar a baix, però era massa tard. Va penjar una corda d'un arbre i s'ofegà. No ens ho podíem creure, tot allò estava passant? La vella es va girar cap a nosaltres amb els ulls plorosos i aixecant la mà ens pegà de sobte i... la meva mare em va despertar del malson.

Tot havia estat un somni. Em vaig aixecar amb suor i vaig anar cap a l'institut. Els ho vaig contar a les nines... i elles també havien tengut aquell mateix somni. Potser havia sigut una coincidència, cosa que no creim, però una cosa tenc ben clara: no es juga amb foc, perquè ens podem cremar. Aquella casa tenia coses rares, i suposo que encara les té, però no pens tornar-hi a entrar.

Gura, La petitta flor
Lucía Sánchez Rodríguez
Premi Batxillerat

17 de desembre de 2010

Des del meu llit crec sentir l'oració matutina de la meva mare i, alhora, a la cuina, ja més propera a la meva cambra, sent perfectament el renou dels instruments que utilitza el pare per preparar el cafè àrab. Són les vuit menys quart del matí i si avui és un dia com tots els altres, ara és el moment en el qual el meu germà Mohamed exclama amb un to suau "Gura, és hora de berenar". I sí, avui és un dia com tots els altres i m'esperen a la taula les meves "tostades" preferides untades amb falàfel.

Què bé he berenat!! Encara que només tenguí nou anys i sigui el més petit de la casa, avui he fet un rot que ha superat el del pare i la mare s'ha posat ben contenta. Ah, i rectifico; avui no és un dia com tots els altres, en Mohamed m'acaba de comunicar que avui, a la fi, em deixarà acompanyar-lo a la feina i així poder aprendre a ser com ell, el millor venedor ambulat.

Avui ens ha tocat anar a la placeta major de Sidi Bouzid. El Mohamed i jo ens hem repartit el tasca; mentre ell munta la paradeta, jo vaig col·locant els productes allà on toca, però com que és el primer dia que hi vaig m'he equivocat i he col·locat les taronges en el prestatge de darrere. Llavors uns joves han aprofitat que no estaven a la vista per collir-ne unes quantes. El meu germà ha partit a córrer darrere d'ells però no els ha pogut enxampar.

Qualsevol persona s'hauria enfadat, però ell és molt comprensiu amb mi i en lloc de renyar-me, amb la intenció de posar fi a aquesta amarga anècdota, ha decidit simular que estava tranquil i m'ha manat que anàs a cercar aigua mentre ell acabava de col·locar la mercaderia. L'he obeït i he partit tan prest com m'ha dit.

A la tornada, mentre carregava les gerres d'aigua ben fresquetes, observ la nostra paradeta de fruites mentre em vaig acostant cada vegada més, i pel que sembla ja tenim els primers clients del dia. "És una gent ben mudada, què bé; ens faran una

bona compra", pens. Però... és estrany. Què és el que està passant? Per què la gent l'envolta? Allò vermellós que baixa pel rostre d'en Mohamed és sang?

Tir les gerres al terra i partesc a córrer per auxiliar el meu germà o, com a mínim, intentar-ho, però la gent m'ho impedeix. El poble té por, jo tenc por. I ara que som davant ell, retingut durament per la gent, puc contemplar detalladament el sofriment a la cara del meu germà, indignat déu sap per quin motiu, intentant desfer-se d'aquells "clients" que l'oprimien durament. També m'adon que els individus que al principi m'havien paregut uns nobles clients, venien a ser la policia local, els mateixos que ara mateix estaven humiliant en Mohamed a base d'insults i agressions.

I jo, submís, sense poder fer res més que notar com em queien les llàgrimes pel rostre, que aleshores inundaven els meus ulls i em produïen una visió borrosa d'aquella situació tan impactant per a mi. Forçosament, uns coneguts del pare m'agafen, em descobreixen allà amagat entre les cames de la multitud, ocultant-me el rostre amb una mena de sac, i em porten a casa.

Mentre ens allunyam i deix allà en Mohamed ferit, envoltat de gent i en una contínua discussió amb la policia. Moltes coses em passen pel cap fins arribar a un col·lapse. És el meu germà!! Vull estar amb ell!! Què deu estar passant allà defora, darrere d'aquesta tela que em cobreix el cap? Tan sols percep que la gent crida desesperada i, després de veure el que he vist en aquests últims deu minuts, no vull sabre res més del que pugui passar a continuació.

18 de desembre del 2010

Avui m'aixec amb la sensació que és un dia normal, però tot apunta al contrari. Sent a la mare com fa l'oració diària, però aquesta vegada amb un to més preocupant. No percep l'olor de les meves "tostades" i ningú ha vingut a despertar-me i ja són les vuit menys quart passades. El renou que feia ahir en Mohamed per preparar el berenar ha estat substituït pel de la televisió: "Al-Jazeera informa: un jove venedor ambulant anomenat Mohamed Bouazizi ahir es va ruixar de benzina i seguidament es va prendre foc a ell mateix a la plaça de Sidi

Bouazid, quan la policia li va impedir col·locar la seva paradeta de fruites per a vendre al carrer...".

Ara ja sé què va passar a continuació i per què em portaren a casa.

24 de desembre de 2010

Com és de suposar, enyor en Mohamed. A casa la situació ha canviat; hi ha un buit en la nostra vida de família, però la mare i el pare m'han dit "algo" com que aquella paradeta era l'única font d'ingressos de què disposava en Mohamed per a cobrir les nostres necessitats i, per tant, quan la policia local li va posar aquella restricció, la ràbia i la frustració el varen envair i el dugueren a aquella decisió tan extremista com és immolar-se.

L'única cosa que podem fer és seguir cap endavant per ell, ja que la seva mort no tan sols ha canviat les nostres vides, sinó també el nostre país. Pel que se sent a AlJazeera: "Mohamed ha sigut el detonant d'un seguit de protestes en contra d'injustícies com la del passat 17 de desembre".

Avui, la mestra ens ha explicat a l'escola què està passant.

Tunísia és un jardí en el qual nosaltres som les flors i l'encarregat de cuidar aquest jardí; és a dir, el jardiner és un home anomenat Ben Ali. El que succeeix és que el nostre jardiner, en lloc de regar-nos amb aigua perquè totes les flors estiguin en bones condicions, ens tira insecticides i, per tant, el benestar de les flors disminueix. Amb la immolació del meu germà, en el jardí de Tunísia ha anat creixent molta herba dolenta en contra del jardiner que les cuida malament i han començat a lluitar pel seu benestar així com va fer en Mohamed.

Ara ja entenc per què se sent a la televisió el nom de "Primavera àrab". Els jardins estan lluitant per salvar les flors, i coincideix amb el que diuen els pares, la població està cercant el seu benestar, que seria la primavera, no?

1 de gener de 2011

He proposat als meus amics Yusuf i Zakir un pla per acabar amb aquest jardiner tan dolent que no ens vol regar amb l'aigua bona, però ells no volen perquè els seus pares diuen que és molt perillós i tenen por. Por d'un simple jardiner?

La Umara, la meva cosina, té 16 anys i cada cop que vaig a visitar-la m'ensenya el Facebook. Ella m'ha explicat que és una pàgina web on últimament, amb el que ha passat, es xerra molt del meu germà i això em fa sentir-me orgullós.

Ella tracta d'explicar-me que en Mohamed ha mort, però aquesta mort pot significar el principi d'un canvi favorable per les generacions joves del país. També m'ha mostrat a Internet que el pròxim divendres, dia quatre, hi ha una manifestació per acabar amb el dictador Ben Ali. És curiós, aquest home que acaba de mencionar la Umara, s'anomena igual que el que va dir la mestra l'altre dia. No sé, però jo segueixo pensant que hauríem de canviar de jardiner.

3 de gener de 2011

Avui m'he aixecat content, a les vuit menys quart, com sempre. Hi ha "tostades" per berenar.

Demà és el dia de la manifestació i el dia on demostrarem al meu germà que estam amb ell i que complirem la petició que va deixar quan va morir.

No pot ser, acab de demanar al pare que demà m'acompanyi a la placeta de Sidi Bouzid i, per sorpresa meva, m'han prohibit que surti de casa. Segons ells, diuen que sóc molt petit per anar-hi, però jo crec que no importa l'edat si tots anam amb el mateix objectiu. Pens anar-hi.

És molt important que ningú se n'assabenti, perquè ningú està de la meva part. Què necessitaré per complir l'objectiu? És important que dugui una motxilla amb menjar, aigua, un mapa per saber arribar a la placeta i, en cas que sigui necessari fer

un pacte amb en Ben Ali, hauré de dur alguna cosa per intercanviar... les meves joguines i una botella de cafè àrab, segur que li agradarà.

4 de gener de 2011

Avui m'he aixecat abans d'hora, i sense fer gens de renou he sortit de casa per la porta de darrere.

Ara que hi sóc de camí, m'estic començant a "arrepentir". Només són les sis i mitja; el fred de la matinada envolta tot el meu cos i com que encara predomina la foscor, tenc por i al carrer no hi ha ni una ànima. Estic desemparat. No sé on sóc, però jo sóc fort i a més, en Mohamed m'acompanya i sé que em guiarà fins al lloc previst.

A la fi ja són les deu, hi comença a haver més gent al carrer.

Seguesc totalment perdut i l'única alternativa que em queda és seguir tots aquests grups de gent. La gent no fa altra cosa que empènyer. Crec que això ja comença i per tant trauré les meves coses per oferir al jardiner malvat.

Què estrany, no hi ha ni un nin de la meva edat; tots són de l'edat d'en Mohamed i de la Umara. Això és com allò que sortia a la televisió, grups immensos de gent demanant les mateixes coses, pronunciant contínuament el nom de Ben Ali i també portant banderes. No crec que això li agradi, al jardiner; i allà, enmig de la multitud em trobo jo, sense saber on m'he ficat, i desorientat. No m'imaginava res d'això, però esperaré i seguiré la marxa. I ara, què passa? Per què corren?! Tota la gent s'està revolucionant, és com si el poble s'hagués tomat boig. La gent crida indignada i enfadada. Estan desesperats, tan desesperats que fins i tot em passen per damunt. No s'adonen que sóc aquí?

M'estan trepitjant!! En aquest moment sent un fort dispar que ve de la part del darrere de la placeta.

Què és allò? Foc? I allò altre? Tropes militars!! És molt semblant a les pel·lícules de guerra, ens estan disparant! Què hem fet?

Al meu costat, una dona cau al terra; l'han matat, igual que també s'estan carregant un miler de persones més.

Jo intent escapar però xoco amb tota la gent que ve corrents en direcció contrària, intentant fugir dels militars. He perdut la meva motxilleta. De cada vegada hi ha més cadàvers en terra i jo ensopego amb ells. On és, el jardiner? Vull xerrar amb ell!! Els militars continuen disparant la gent. És la mateixa situació que vaig viure el 17 de desembre amb el meu germà: agressions, insults... però en lloc de amb una persona, amb tots els protestants.

A la placeta es forma un bany de sang, les persones es colpegen amb altres persones intentant defensar-se. És horrible, la gent em trepitja i seguidament un grup de persones es tiren accidentalment al meu damunt; no saben que sóc allà baix. Intent demanar ajuda però no em senten; estic aixafat davall d'aquella multitud i ple de la sang d'altres persones. Em sent ferit i indefens. I els meus pares? Mohamed, ajuda'm a sortir d'aquí. En presentar-se l'oportunitat d'escapar, fuig dels carrers i em refugio a un portal que està pràcticament destrossat. Tot està destrossat, i des d'allà contempl aquella situació de destrucció i de caos, i de seguida vaig associant conceptes.

On m'havia ficat?, em demanava. Si jo només era una petita floreta que volia aconseguir el benestar de tot el jardí. Llavors, què era allò que estava succeint al meu entorn? ¿Aquelles imatges que tantes vegades havia vist a la televisió, tot allò que em van explicar els pares i la Umara i que a mi em sonaven a "xino"?

"La població lluitant pel seu benestar", lluitant contra qui? Contra el dictador, el suposat jardiner Ben Ali, el qual en lloc d'ajudar-nos ens tirava els anomenats insecticides, que serien les tropes militars allà presents i jo, en un portalet refugiat observant detingudament els resultats d'un jardí poc cuidat i sense cap estima per part del seu cap i, alhora, recordant el Mohamed en cada persona que queia morta.

Va ser en aquell moment quan em vaig adonar de la realitat, quan vaig deixar de ser una floreta ingènua d'aquell jardí i vaig adquirir el coneixement que feia falta per tenir el propòsit d'aconseguir en un futur no gaire llunyà la primavera permanent, el

principal objectiu de la població, i deixar de viure en un jardí on l'única cosa que predominava era la misèria.

Tan sols em quedava dirigir-me amb tot el respecte als elements negatius que volien impedir el progrés dels ciutadans cap a un règim democràtic, i és que han de tenir en compte en tot moment que **la nostra sang serà el combustible de les nostres revoltes.**